

al compàs

AL COMPÀS

[PL-ASSOS] M

1 ^{MEC} INSTRUMENT PER A TRAÇAR ARCS DE CIRCUMFERÈNCIA I PER A PRENDRE DISTÀNCIES QUE CONSISTEIX ESSENCIALMENT EN DUES BRANQUES O CAMES UNIDES PER UN CAP. 2 ^{MÚS} GRAN UNITAT DE MESURA DEL TEMPS MUSICAL EN FUNCIÓ DE LA DISPOSICIÓ DELS ACCENTS I EL CONJUNT DE VALORS MÈTRICS QUE HI SÓN COMPRESOS, GRÀFICAMENT REPRESENTATS, DES DEL SEGLE XVI, ENTRE DUES RATLLES VERTICALS SOBRE TOT EL PENTAGRAMA, DITES PRECISAMENT *BARRES DE COMPÀS*.

[DICCIONARI DE LA LLENGUA CATALANA. ENCICLOPÈDIA CATALANA]

EQUIP DE REDACCIÓ

PAU CARBONARO, SERGI MÁRQUEZ,
ÀLEX MOYA, PAU PAÚS, ENRIC PENYA,
ÈRIC PUYELO, DÍDAC PORRÀ, IKER UTRILLA.

COORDINACIÓ I CORRECCIÓ

XUS RIUS

MAQUETACIÓ I DISSENY

IRENE B. AYORA

COL.LABORADORS

ÀLEX COLLADO, LAURA LÓPEZ,
MIREIA CASTANYER, ELISENDA LÓPEZ,
JORDI BADIA, CLARA TORRENS,
GABRIEL GUIM.

FOTO DE PORTADA

JIN HENG LIN
1R PREMI CONCURS DE FOTOGRAFIA MATEMÀTICA

IL.LUSTRACIONS I FOTOGRAFIES

FREEPIK SELECTION
PEXELS
GOOGLE

PUBLICACIÓ DE L'ESCOLA MIREIA

DEPARTAMENT
D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

ANY XIV. NÚMERO XXII

Editorial

Aquest és el número 22 de la revista que vam començar a publicar el curs 2003-2004. Molts articles, reportatges, entrevistes, recomanacions, passatemps... han aparegut a les seves pàgines.

Enguany la revista de l'escola canvia d'aparença i pren un altre format. Per primer cop, us la fem arribar en versió electrònica, reduint així el malbaratament de paper i guanyant en comoditat per a la seva lectura, que podeu fer des de qualsevol dispositiu electrònic.

I és que ens trobem en un món sempre canviant que ens empenya i fa necessari actualitzar-se, havent d'estar alerta per tal de no deixar res d'important pel camí. Adaptar-se al moment i mirar el futur no vol dir passar pàgina i pensar que tot demà serà, per definició, millor. Davant el trontollar dels valors de la humanitat, davant les incerteses i la por, un element clau per a l'esperança ha estat i continua essent l'educació.

També l'escola ha d'actualitzar-se, incorporant nous àmbits i maneres de fer, noves idees i metodologies. Projectes i treballs de recerca, treball cooperatiu i per competències, les TIC, la robòtica, l'ús de dispositius electrònics i suports audiovisuals, etc. han de formar part del treball escolar, resultant elements motivadors que contribueixin a la formació integral dels alumnes. En aquest marc d'innovació educativa, estem vinculats amb el programa Escola Nova 21 i formem part de Xarxes per al canvi, un projecte conjunt en el qual el Consorci d'Educació, Escola Nova 21, l'ICE de la UAB i Rosa Sensat sumen esforços amb l'objectiu comú d'avançar cap a la millora del model educatiu.

La vocació dels que treballem a l'escola és l'educació, i ens sentim compromesos i il·lusionats amb la que pugui ser la nostra aportació a la consecució d'una societat i un món millors. Aquest sentir era el d'en Ramon, mestre de l'escola al llarg de 38 anys, que va morir el dia de Sant Jordi d'enguany, tancant una vida professional dedicada a l'ensenyament i a la formació dels infants. En Ramon ha estat una bona persona i un bon company. Amb el seu record acabo aquest editorial.

JORDI MONRÀS

DIRECTOR

Equip de redactors

Som vuit companys de 3r d'ESO que hem treballat durant aquest curs una hora setmanal a l'escola, més el que ha calgut fora de l'horari escolar, per a elaborar la revista que teniu ara davant vostre. Així doncs, us transmetem les nostres reflexions sobre per què vam decidir formar part d'aquest grup de treball.

SERGI MÁRQUEZ

"QUAN ERA PETIT, ESCRIVIA UN DIARI PERSONAL, I EM PASSAVA MOLTES ESTONES EXPLICANT EN AQUELLS FULLS QUADRICULATS TOT ALLÒ QUE HAVIA FET DURANT EL DIA. A POC A POC, VAIG ANAR OBLIDANT EL DIARI, PERÒ NO LES GANES D'ESCRIURE. HA ESTAT UNA BONA EXPERIÈNCIA COMPARTIR DELS ESTONES DE TREBALL AMB LES BROMES ENTRE NOSALTRES."

DÍDAC PORRÀ

"M'AGRADA BUSCAR INFORMACIÓ, GAUDEIXO DEL TRACTE AMB LES PERSONES, M'ENCURIOSEIX ALLÒ QUE FAN I EM COMMOUEN LES SEVES HISTÒRIES. VAIG PENSAR QUE FORMAR PART DE L'EQUIP DE REDACCIÓ M'AJUDARIA A DUR A TERME DE MANERA PRÀCTICA AQUESTES AFICIONS. NO CAL DIR QUE AIXÍ HA ESTAT: HE APRÈS UN MUNT DE COSES I, A MÉS, HE GAUDIT MOLT."

ÀLEX MOYA

"CADA CURS LLEGIA LA REVISTA DE L'ESCOLA, I TENIA MOLTA CURIOSITAT PER A CONÈIXER QUIN ERA EL PROCÉS DE LA SEVA REALITZACIÓ, DES DE L'INICI FINS A ARRIBAR A LA PUBLICACIÓ QUE ARRIBAVA A LES NOSTRES MANS. HE SATISFET LA MEVA CURIOSITAT I TAMBÉ HE POGUT ESCRIURE ALLÒ QUE HE VOLGUT SENSE LES LIMITACIONS DE TEMA O D'ESPAI QUE ESTEM SOVINT ACOSTUMATS EN LES ÀREES DE LLENGUA."

ENRIC PEÑA

"FA TEMPS, REMENANT PAPERS A CASA, VAIG TROBAR LA REVISTA DE L'ESCOLA ON HAVIA ESTUDIAT EL MEU PARE, I EN FULLEJAR-LA, VAIG LLEGIR EL SEU NOM EN L'EQUIP DE REDACCIÓ. EM VA FER MOLTA GRÀCIA I, DESPRÉS DE PARLAR AMB ELL I ESCOLTAR LES MERAVELLES D'AQUELLA EXPERIÈNCIA, VAIG DECIDIR QUE HAVIA DE FORMAR PART DE LA REDACCIÓ DE LA REVISTA DE LA NOSTRA ESCOLA. I AIXÍ HO HE FET; HE APRÈS UN MUNT DE COSES I M'HO HE PASSAT MOLT BÉ."

PAU PAÚS

"M'AGRADA PASSAR EL TEMPS FENT RECERCA D'INFORMACIONS DIVERSES. A VEGADES SÓN CURIOSITATS, D'ALTRES SÓN COMPLEMENTS PER ALS TREBALLS DE L'ESCOLA. AQUEST CURS, VAIG TROBAR INTERESSANT FORMAR PART D'UN EQUIP DE REDACTORS AMB QUI COMPARTIR AQUESTA AFICIÓ, I HA ESTAT UNA EXPERIÈNCIA MOLT POSITIVA. HEM TREBALLAT ASPECTES CURIOSOS, D'ALTRES REALMENT IMPORTANTS, I LA MAJORIA, MOLT INTERESSANTS."

PAU CARBONARO

"VAIG ESCOLLIR FORMAR PART DE L'EQUIP DE REDACCIÓ PERQUÈ AIXÍ PODÍEM ENGEGAR UN PROJECTE NOU, DIFERENT I ORIGINAL. M'HA AGRADAT TREBALLAR EN GRUP, BUSCAR INFORMACIONS, REDACTAR ARTICLES DIFERENTS I SENTIR-ME PROTAGONISTA ACTIU, JUNTAMENT AMB ELS MEUS COMPANYS, D'AQUEST PROJECTE TAN ENGRESCADOR."

IKER UTRILLA

"LA PROFESSIÓ DE PERIODISTA M'HA ATRET DES DE PETIT. EXPLICAR ESDEVENIMENTS D'ACTUALITAT, OPINAR, CERCAR INFORMACIÓ, COMPARAR DIFERENTS FONTS I TREBALLAR AMB L'ORDINADOR SÓN UN SEQUIT D'ACTIVITATS QUE M'AGRADEN. HE COMPROVAT QUE A VEGADES EL TREBALL EN EQUIP ES FA COMPLICAT PERQUÈ DEPENEM 5 ELS UNS DELS ALTRES PER A QUÈ EL PRODUCTE FINAL SIGUI DE BONA QUALITAT."

ÈRIC PUYUELO:

"DES DE SEMPRE M'AGRADA ESCRIURE, INVENTAR, CREAR I REDACTAR. HE APRÈS QUE FER DE REDACTOR IMPLICA, TAMBÉ, BUSCAR INFORMACIÓ, CONTRASTAR-LA I ELABORAR-LA PER A PRESENTAR-LA ALS LECTORS. HE EXERCITAT MOLT LA IMAGINACIÓ, PERÒ SENSE PERDRE DE VISTA QUE EL NOSTRE OBJECTIU HA ESTAT, PER DAMUNT DE TOT, TRANSMETRE INFORMACIÓ."

Tots nosaltres, juntament amb la Xus, la nostra professora, volem agrair als col·laboradors que desinteressadament s'han posat a la nostra disposició des del primer moment per ajudar-nos en aquest projecte. D'una manera especial, volem fer menció a la nostra indiscutible meravellosa i eficient cap de maquetació i dissenyadora de la revista, la Irene B. Ayora, sense la qual la nostra feina no hagués arribat al seu objectiu que sou vosaltres, els nostres lectors.

Hi Heaven...

9
24
36
52
76
86
95

VIDA ESCOLAR

COL·LABORACIONS

NARRATIVA

DE TOT I RES

RECOMANACIONS

OPINIÓ

VA PER TU

Vida escolar

9

El mètode Glifing

GLIFING ÉS UN MÈTODE D'ENTRENAMENT DE LA LECTURA QUE S'APLICA MITJANÇANT UN PROGRAMA INFORMÀTIC.

Els alumnes de 1r d'ESO han fet una nova assignatura aquest curs anomenada Mètode Glifing. El projecte tracta que els alumnes ensenyin amb aquest programa d'estudis als nens i nenes de 1r de Primària. Un hora a la setmana els alumnes de 1r d'ESO estudien amb ells.

Els nois i noies de 1r d'ESO han de prevenir els efectes negatius dels nens i nenes que tenen una greu dificultat lectora detectant les diferents dificultats de comprensió que puguin tenir i intervenir amb eficàcia per ajudar-los.

HI HA 4 FASES:

1. AVALUAR. EN POCOS MINUTS, GRÀCIES A UNA PROVA DISSENYADA PER ESPECIALISTES, S'ARRIBA A CONÈIXER EL PERFIL LECTOR DEL NEN DE FORMA PRECISA I OBJECTIVA.

2. ANALITZAR. LES DADES OBTINGUDES EN LA AVALUACIÓ I AL LLARG DE L'ENTRENAMENT, PERMETENT L'ALUMNE SABER EN TOT MOMENT QUÈ ÉS EXACTAMENT ALLÒ QUE EL NEN NECESSITA REFORÇAR.

3. MILLORAR. EL MÉS IMPORTANT PER COMPLIR AQUEST TERCER PAS ÉS QUE EL NEN TINGUI UNA BONA ACTITUD CAP A LA LECTURA I L'AUTOESTIMA I ACONSEGUEIX REDUIR EL NOMBRE D'ERRORS DE MANERA SIGNIFICATIVA A LA VEGADA QUE VA MILLORANT LA SEVA AGILITAT LECTORA.

4. ENTRENAR. AMB UN PROGRAMA QUE FA DE LA LECTURA UN JOC, EL NEN TREBALLA AMB GLIFING ENTRE DEU I QUINZE MINUTS AL DIA, QUATRE DIES A LA SETMANA.

Seguidament, hem fet un breu qüestionari a dues alumnes de 1r d'ESO, l'Aurora Gil i la Mar Peña, per a conèixer de primera mà com viuen aquesta experiència.

Com valoreu la relació que s'ha establert entre vosaltres i els alumnes de 3r de Primària?

Mar: He pogut conèixer un nen molt simpàtic. Els fillols s'han pogut relacionar amb uns alumnes més grans que han passat per dificultats semblants. Gràcies a aquest fet, la relació entre els dos cursos s'ha tornat molt més propera.

Aurora: En aquesta experiència he ajudat un nen que, malgrat les seves dificultats, m'ha demostrat que la constància i l'esforç ajuden a assolir les fites proposades.

Quines són les principals dificultats que s'han trobat els vostres fillols?

Mar: Al meu fillol li ha costat molt desenvolupar-se lèxicament. S'equivocava a l'hora de parlar i barrejava alguns sons. És cert, però, que a poc a poc ha anat progressant favorablement.

Aurora: Al començament, el meu fillol era un nen bastant vergonyós. Es feia un embolic amb les paraules i llegia molt a poc a poc. A mesura que hem anat fent més sessions, ha anat millorant tant el nivell de pronunciació com la velocitat lectora. A més, com que ell s'adona d'aquesta progressió, es motiva molt i sempre en vol fer una mica més.

Què us ha semblat aquesta experiència?

Mar: M'ha agradat perquè pots conèixer un nen més petit que tu en un ambient on no el veus mai: a la seva classe, amb els seus companys. Personalment, trobo molt gratificant saber que he dedicat una hora setmanal a ajudar a algú. I també m'ha enriquit a mi personalment ser testimoni de l'esforç i l'alegria d'un nen quan veu que va aconseguint el seu objectiu.

Aurora: Tot i que m'ha costat una mica captar l'atenció del meu fillol, estic molt satisfeta d'haver-lo ajudat a millorar tant el seu nivell de lectura com el de concentració. També he viscut en primera persona les sensacions que tenen els nostres professors quan ens fan classe a nosaltres i, a vegades, no estem tot el concentrats que hauríem d'estar.

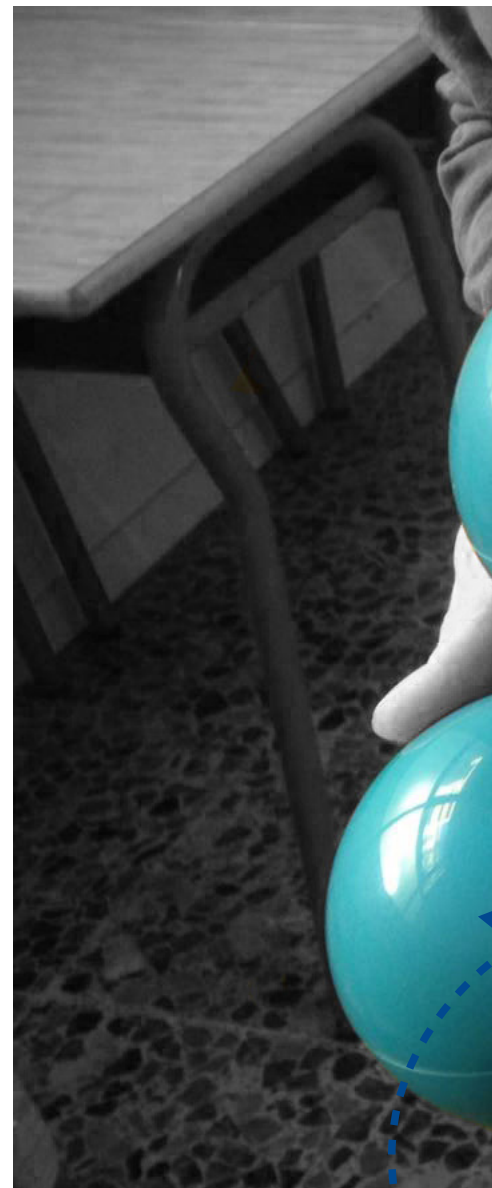
Projecte: robòtica

AQUEST ÉS EL DOT. NO
DETECTA EL DASH, POT
ZANT LES FRASES GRA

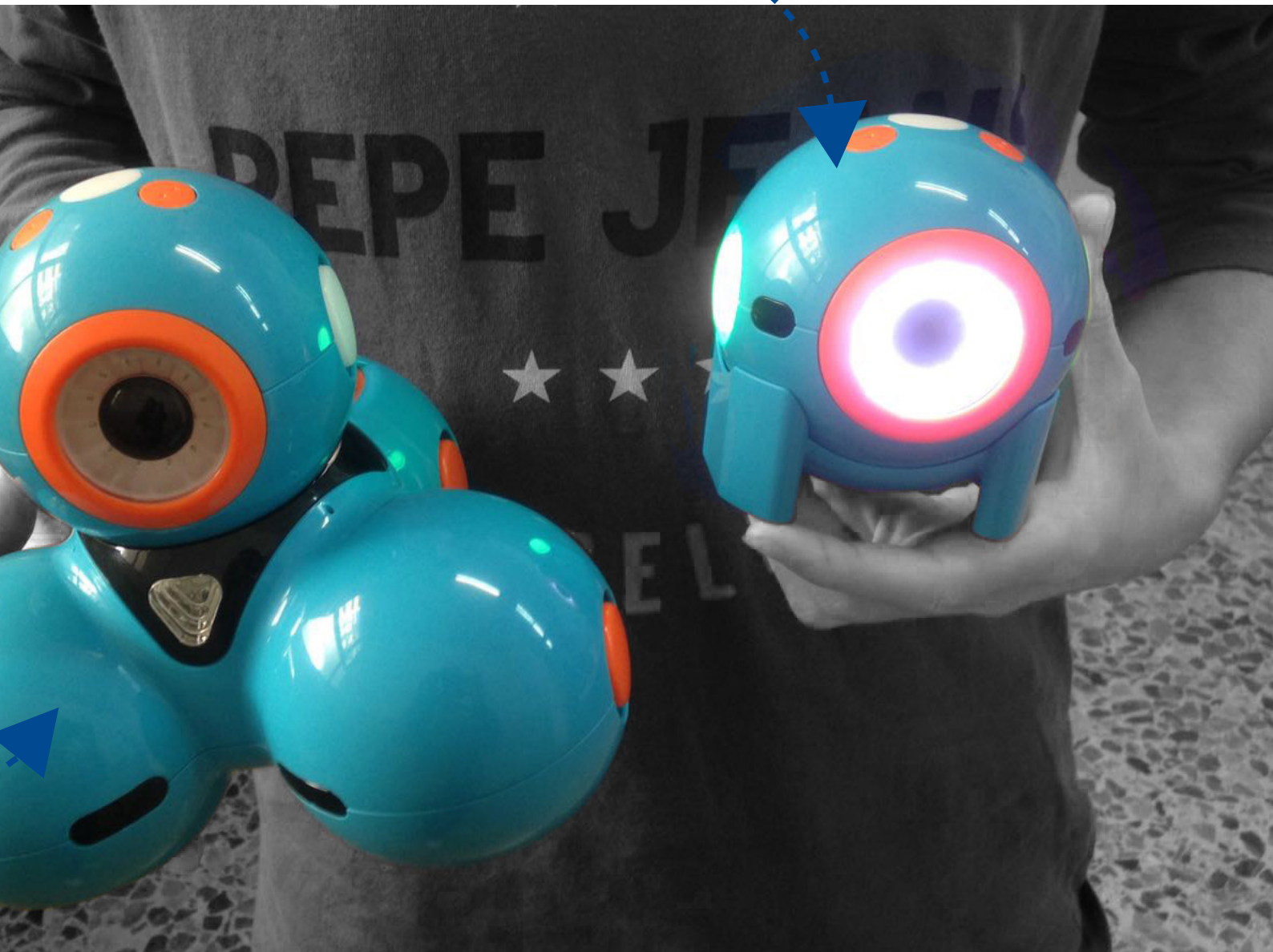
Aquest projecte el duu a terme el Jaume Franquesa, i es fa de primer de primària a sisè.

Consisteix a treballar en grups de dues persones, un robot i un iPad amb programes ja preparats.

De 3r a 6è de primària programen els robots amb l'aplicació Wonder Go, i de 1er a 2n no programen, però fan dir al robot frases, i gràcies a això fan contes amb els robots.

NO ES POT MOURE, PERÒ SI
T PARLAR AMB ELL UTILIT-
ZAVADES I PROGRAMADES.

AQUEST ÉS EL DASH, UN ROBOT AMB TRES RODES I
UN SENSOR DE MOVIMENT I DE VEU.
ES POT DESPLAÇAR I MOURE EL CAP SEGUINT LES IN-
DICACIONS DEL PROGRAMA. TAMBÉ POT FER SONS I
DIR FRASES GRAVADES.

El nostre carnaval

A la nostra escola celebrem el Carnaval amb diverses activitats. El dimarts a la tarda arriba el Rei Carnestoltes envoltat de soroll de botzines i de cops de cullerot i ens comença a manar des del primer moment. Fins al divendres hem de seguir cada dia les seves consignes. Per exemple, aquest any hem hagut de portar el dimecres un guant i el dijous ens hem pintat pigues a la cara. El divendres és el seu gran dia; tots els alumnes de l'escola sortim ben disfressats fent una rua pel barri fins al Parc de la Piràmide i així l'ensenyem a tot el veïnat.

El dijous Gras és el dia de la coca de llardons, les truites i la botifarra d'ou. A l'hora del pati esmorzem tots unes coques que ens reparteixen els professors. Són boníssimes i així ens

ÉS UN DIA ESPECIAL I UNA BONA OCASIÓ PER A GAUDIR AMB ELS COMPANYS D'UNA FESTA MOLT TRADICIONAL

preparem per a l'esmorzar comunitari que organitzem l'endemà.

La festa de Carnaval no es pot entendre bé sense la Quaresma, que són quaranta dies que el calendari litúrgic cristià assenyala per preparar-se per a la Setmana Santa. Comença immediatament després del dimarts de carnaval i, antigament, es prohibia el consum de carn i de productes calòrics.

15

El divendres és el dia de la rua. Tots els cursos es disfressen seguint un centre d'interès. Aquest any ha estat el món del circ. Els alumnes de Secundària fem un esmorzar comunitari després d'haver-nos disfressat, i després ja sortim tots al carrer a passejar pel barri el Rei Carnestoltes i a ensenyar les nostres disfresses. Arribem fins al Parc de la Piràmide i allà els petits juguen i es fan fotos una estona, i els grans fem competicions esportives.

L'ampa

LA DEFINICIÓ D'AMPA QUE TROBEM A INTERNET ÉS LA SEGÜENT: L'AMPA (ASSOCIACIÓ DE MARES I PARES D'ALUMNES) ÉS UNA FORMA D'ORGANITZACIÓ DELS PARES I LES MARES DELS ALUMNES D'UN CENTRE EDUCATIU. SERVEIX TAMBÉ PER DONAR VEU ELS PARES DINS LA COMUNITAT EDUCATIVA, SEGONS LES FUNCIONS ENCOMANADES PEL PROJECTE EDUCATIU DEL CENTRE.

Però... l'AMPA Mireia, què és? Què té d'especial? I les seves activitats? Tot seguit ho veurem.

Una de les activitats més importants i eficaces, tot i que caldria molta més col·laboració, i que ens ha cridat l'atenció és la de la socialització de llibres. Consisteix a «reciclar» alguns dels llibres de text que comprem cada curs i així els alumnes del pròxim curs tenen els respectius llibres socialitzats i no han de pagar la quota de llibres tan elevada. Tot i així, encara hi ha alguns pares de l'escola que no estan massa familiaritzats amb aquest sistema i se'n desentenent bastant. Des d'aquí els convidem a contribuir venint a l'escola per folrar i esborrar els llibres que han estat usats pels seus fills.

D'altres activitats de les quals s'ocupa l'AMPA són l'organització de les festes de Nadal o final de curs, les colònies d'estiu, relacions socials, etc.

L'ACTUAL PRESIDENTA DE L'AMPA ÉS LA **SÍLVIA GINÉS**,
AMB LA QUAL HEM TINGUT EL PLAER DE MANTENIR UNA BREU ENTREVISTA.

Des de quan existeix l'AMPA?

L'existència d'una associació de mares i pares d'alumnes a les escoles data de principis dels anys 60. De fet, abans no es parlava d'AMPA sinó d'APA (Associació de Pares d'Alumnes). En el moment de la seva creació i sobretot en els anys 80-90 van tenir un caràcter molt reivindicatiu, apostant per una educació lliure, de qualitat pública i en català, fet que en els anys posteriors a la dictadura no era una qüestió fàcil.

ELS AGRAÏM
MOLTÍSSIM QUE
SEMPRE ESTIGUIN
DISPOSATS A
DONAR-NOS UN
COP DE MÀ

Qui són els responsables? Des de quan?

L'AMPA està constituïda per una junta, formada per un president, un vicepresident, un tresorer i cinc vocals que ens reunim periòdicament per parlar sobre les activitats que volem dur a terme durant el curs, i discutir sobre noves propostes que ens han fet arribar pares de l'escola, el professorat o la direcció de l'escola.

És evident que no podríem fer la major part d'activitats sense una xarxa de col·laboradors

(pares i mares de l'escola) que ens ajuden en la preparació de moltes activitats com la Festa de l'estiu, la Celebració del Nadal, o amb la revisió dels llibres pel projecte de socialització. Els agraïm moltíssim que sempre estiguin disposats a donar-nos un cop de mà.

Quines són les seves funcions?

Les nostres funcions són molt àmplies. Com a principal destacaria donar suport a pares, mares, mestres, alumnes en tot allò que pugui millorar la qualitat de l'ensenyament i el funcionament de la mateixa escola. Ha de ser un lloc de trobada perquè tots els que formem part l'escola participem amb idees i iniciatives que ens ajudin a millorar el dia a dia de l'escola. No oblidem que és el lloc en el qual els nostres fills i filles s'estan educant i formant per a un futur i tenim tots el dret i l'obligació de contribuir-hi.

Què fan els encarregats d'aquesta associació?

La veritat és que fem de tot. Organitzem activitats lúdiques com són la Festa de Nadal o la Festa de l'Estiu, organitzem xerrades per als pares i mares sobre diferents temàtiques, des del problema de l'assetjament a l'escola fins a com gestionar l'ús de les noves tecnologies, organitzem les colònies d'estiu, just quan s'acaba l'escola a finals de juny.

A proposta d'un grup de pares, i gràcies a la tasca dels nostres col·laboradors en conjunció amb l'escola, fa uns anys vam engegar el tema de la socialització dels llibres que ens permet per una banda fer conscients als nens del material que estan utilitzant, el concepte que el llibre és de l'escola i per tant cal tenir-ne cura, com també un estalvi important de diners.

També vam col·laborar amb la direcció de l'escola per ampliar les activitats extraescolars que es duen a terme dins les instal·lacions de l'escola Mireia, com música i anglès.

Quines són les activitats més rentables i quines les que us agrada més desenvolupar?

Rentables realment ho són totes..... Vull dir que, independentment del cost o benefici que n'obtinguem, el que volem és que siguin activitats que ajudin a una millor relació entre l'escola i els pares/mares, activitats en les quals els nens en un ambient diferent de l'escolar gaudeixin uns dels altres. Les festes de Nadal i d'estiu tenen també com a objectiu recollir diners per al viatge dels alumnes de 4t d'ESO.

Jo diria que ens agraden totes, tot i que la festa de l'estiu és potser una de les més emblemàtiques i on, si bé treballem molt, al final ens ho passem molt bé.

Quins projectes teniu present? Quins creieu que són els més importants?

Aquest any hem posat en marxa una nova activitat lúdica. Fins ara tan sols els més petits gaudien d'una festa de Nadal. Així que vam pensar que estaria bé que els de primària també en tinguessin una, i la veritat és que ha estat un èxit! És una manera de començar les vacances de Nadal gaudint de l'escola d'una forma diferent. També amb l'ajut dels nois de 4t d'ESO i els seus tutors hem fet un calendari 2017. Cada mes està represen-

NECESSITEM
MOLTA MÉS GENT
PER A PODER DUR
A TERME TOTES LES
IDEES QUE TENIM

tat per un curs de l'escola, i els alumnes van disfressats segons el mes que els toqui.

Una altra activitat que volem fer és organitzar un mercat solidari on s'intercanviaria roba o les joguines que els nostres fills ja no utilitzen amb els d'altres nens i nenes. I, per sobre de tot, estem oberts a qualsevol proposta nova que ens facin els pares i les mares.

Què apreneu d'aquesta experiència?

Un munt de coses: aprens que l'escola és molt més que el lloc on el teu fill va a aprendre unes matèries cada dia; aprens que la implicació del professorat i la direcció de l'escola és clau perquè l'escola funcioni; aprens que hi ha molts pares i mares que de forma totalment desinteressada aposten per fer de l'escola un lloc més ric en experiències i trobades.

Quin missatge donaríeu a la resta de pares de l'Escola Mireia?

Que s'animin a formar part de forma activa de l'AMPA, que no cal disposar de molt de temps. Tan sols ganes de fer coses pels nostres fills i l'escola; que necessitem MOLTA més gent per a poder dur a terme totes les idees que tenim.

Esteu contents amb els resultats de les influències i activitats de l'AMPA?

Sí, estem contents. Sempre tindrem crítiques d'algunes famílies que pensen que no fem prou, però la crítica constructiva sempre és bona i si podem aprendre i agafar noves idees, molt millor. Per això, però, cal que més pares i mares s'impliquin en aquest projecte que és l'AMPA.

Els artròpodes

ENTREVISTEM A GABRIEL CRISTÓBAL, COMPANY DE 3R D'ESO MOLT AFICIONAT ALS ARTRÒPODES

Per quin motiu has après i t'has sentit tan atret per aquest tema?

Vaig començar a estudiar aquests animals perquè em van cridar la atenció ja que són molt petits, no els veiem perquè viuen amagats, i alhora estan molt a prop nostre. Vaig començar-los a estudiar voluntàriament, per pura curiositat.

A quina edat et va començar a interessar ja seriosament aquest món?

Crec recordar que més o menys quan feia 1r d'ESO.

D'on has tret la gran quantitat d'informació que tens i, a més, que saps perfectament?

La majoria de la informació l'he tret d'un programa de youtube que es diu "Monster Bug Wars", i també d'un llibre que em van regalar titulat "Bichos asombrosos", a part de pàgines web especialitzades.

VAIG COMENÇAR-LOS A

ESTUDIAR VOLUNTÀRIAMENT,

PER PURA CURIOSITAT

Quin és l'artròpode que més t'agrada? Tens algun motiu especial?

Jo diria que els artròpodes que més m'agraden actualment són els escorpins, en especial l'escorpi Marmorí (*Lychas marmoreus*) o l'escorpi de cua negra (*Cetrionoides bicolor*). M'atrau molt el seu color i per això em semblen interessants i curiosos. Les aranyes em van agradar molt al principi, però després me'n vaig cansar.

Quina és l'extravagància que més t'ha cridat l'atenció que has après d'aquests animals?

Trobo molt interessant el tema dels verins. Hi ha escorpins molt grans, com el de cua negra que t'he dit abans, que té un verí molt poc potent. En canvi, un de tant petit com l'escorpí groc brasiler que fa només 7cm, és el més verinós del món, ja que entra a les cases, pica i mata unes 100 persones a l'any. Per altra banda, el més mortífer de tots és l'escorpí vermell de l'Índia (*hottentotta tamulus*) que és el que registra més morts a l'any i habita a països pobres com Índia, Sri Lanka o Nepal, i té cinc subespècies molt també molt extraordinàriament mortíferes.

mocaixa. M'agradaria poder veure l'escorpí marmori que viu a Austràlia, i allà també podria veure més animals, com l'aranya de Sydney, gràcies a la qual vaig descobrir el programa de YouTube. Va matar un nen en 15 minuts, i l'any 1981 van aconseguir trobar l'antídot a la seva picada a Melbourne.

Respecte a la xerrada que vas fer amb els nens de 5è de Primària, què et va semblar?

No et puc dir res en concret. Va ser una experiència única. Tot va ser perfecte, va estar molt bé. Em vaig trobar molt còmode explicant-los coses i em va semblar que ells estaven molt interessats en el tema.

Explica'ns unes quantes curiositats.

Sabeu quin és el més fort? És l'escarabat rinoceront. Pot arribar a aixecar fins a 850 vegades el seu pes.

Sabeu quin és el més ràpid? És l'escarabat tigre. Fa 50 vegades la longitud del seu cos. A escala humana, serien uns 772 km/hora.

Sabeu quin és el més intel·ligent? És l'aranya partia. Té una vista excel·lent, tant, que li permet distingir una presa des de molt lluny. La segueix, la mata per sorpresa i se la menja veloçment. Ah! I el seu àpat preferit són... les aranyes!

Sabeu quin és el més colorit? És l'aranya saltarina. Té uns colors molt vius que van des del verd fins al vermell. A vegades pot tenir ratlles com un tigre.

Sabeu quin és el més terrorífic? És el centpeus gegant. Pot escalar ràpidament superfícies totalment verticals i té una fortíssima mossegada.

Has vist en viu alguns d'aquests animals?

No he tingut la sort de veure'ls en estat salvatge, però sí en llocs com terraris, al zoo o fins i tot al Cos-

Com et va arribar aquesta proposta?

La Carme González, la professora de Natura, m'ho va proposar i vaig acceptar de seguit. Em va fer molta il·lusió que pensés en mi per a fer una xerrada d'aquest tipus.

Quins artròpodes els vas ensenyar?

Els vaig ensenyar l'escarabat Hèrcules, l'aranya Cara d'ogre, la taràntula Goliat i el Centpeus. També els en vaig ensenyar d'altres, i tots els van agradar.

Et van fer moltes preguntes?

Sí, feien moltes preguntes i vaig ser capaç de respondre-les totes. Recordo una pregunta molt interessant d'un nen que volia saber si dues aranyes de cara d'ogre poden caçar un escarabat Hèrcules. Vaig respondre que no era possible ja que viuen soles perquè són molt agressives, i l'escarabat seria massa gran per a elles.

Els ambients a infantil

ENTREVISTEM A
CLARA TORRENTS
COORDINADORA D'INFANTIL

El nou sistema dels ambients se us ha acudit a vosaltres o ha vingut donat pel Departament d'Ensenyament?

El sistema dels ambients se'ns ha acudit a nosaltres en anar veient que hi ha moltes coses a l'ensenyament que estan canviant, i a partir d'aquí hem estipulat una manera de treballar combinada amb la que ja fèiem, de manera que els nens puguin en els ambients triar diferents espais i dins de cada espai triar diferents activitats a la vegada.

Quina ha estat la reacció dels nens?

Als nens els agrada molt perquè una de les activitats que els atrau més és poder-se barrejar entre ells, això vol dir que estan barrejats P3, P4 i P5. Hi ha cinc ambients que portem les cinc mestres que treballem a l'escola i d'aquesta manera els nens van rotant cada mitja hora d'un espai a un altre i poden veure coses diferents, i veure activitats diferents. Ells trien les activitats i diuen què volen fer, uns ajuden els altres. Nosaltres, les mestres, donem una explicació general d'allò que es trobaran aquell dia, i a partir d'aquí ells van fent.

Creus que l'ensenyament a l'Educació Infantil ha de canviar?

Espero que vagi canviant a poc a poc. Se n'està parlant molt aquests darrers anys, jo penso que sí que anirà canviant perquè el que no pot ser és que la societat vagi canviant i l'ensenyament dels seus futurs membres es mantingui igual.

Els pares i mares tenen un pes important en l'Educació Infantil dels nens?

Els pares i les mares tenen un pes important en l'educació, no només a l'Etapa d'Infantil sinó sempre, a la Primària, a la Secundària i fins i tot quan són ja més grans. El fet de tenir un fill és una responsabilitat per sempre, però l'Etapa d'Infantil és molt important perquè és quan són més petits. Nosaltres propiciem que els pares i les mares parlin amb nosaltres, que tinguin molt contacte quotidianament, que ens escoltin i nosaltres, també, escoltar-los per arribar a millorar tot el que sigui possible per a l'ensenyament dels seus fills. És importantíssim mantenir sempre aquesta comunicació entre l'escola i les famílies.

Per què creus que els pares i mares trien l'Escola Mireia? Què té d'especial?

És molt maca, és la nostra escola. Està en un barri envoltada de moltes escoles públiques i concerta-

des, però la nostra escola té moltes característiques diferents: és una escola d'una sola línia, amb grups reduïts i hi ha molta proximitat entre els mestres i els alumnes. És una escola molt propera amb les famílies. Tenim moltes oportunitats i molts moments de parlar amb els pares i mares, i també que els pares i mares, en el cas d'Infantil, puguin venir a l'escola i participar de diferents activitats dins de les classes. El fet que les famílies visquin a prop és una cosa molt important.

Com a professora, què et va motivar a treballar amb petits i no amb nens més grans?

Jo sóc mestra d'Educació Especial i de Ciències Socials, però la primera feina que vaig trobar quan vaig acabar magisteri va ser en una escola d'Educació Infantil. A partir d'aquí vaig començar a treballar amb nens d'infantil, ja fa 40 anys. Abans es deia Preescolar, després Parvulari i ara, Educació Infantil.

Quan vas entrar a treballar a l'Escola Mireia, en quin edifici estàveu?

Vaig entrar a l'edifici antic del carrer Casp amb Sardanya.

Què heu guanyat amb el canvi?

Amb la nova escola hem guanyat molt espai, per exemple, un pati amb molts arbres. Hem guanyant molt espai per a totes les activitats. Tenim una ludoteca, una sala de dormir, una classe d'anglès, una classe de música i espais que es poden fer servir per a moltes coses. També hi ha un passadís per a fer activitats de plàstica quan plou i per a fer titelles.

Els nens de P3 quan arriben a Infantil, els costa

adaptar-se?

Els nens de P3 que arriben de la llar d'infants ja estan habituats a una rutina escolar. Els nens que arriben d'una llar d'infants, sigui la que sigui, no noten cap canvi, perquè la nostra manera d'ensenyament inicialment és fer que els nens estiguin molt propers a la mestra i a la família. Tot està molt al seu abast, la manera d'estar amb ells és molt dolça i els pares i les mares poden estar amb ells els tres o quatre primers dies. Els canvis es donen amb els nens que venen sense escolaritzar, nens que han estat a casa fins als tres anys, no tots, però a vegades aquests nens i nenes es troben més estranys amb la convivència amb altres nens i nenes i, per tant, el procés d'adaptació es produeix molt més lentament.

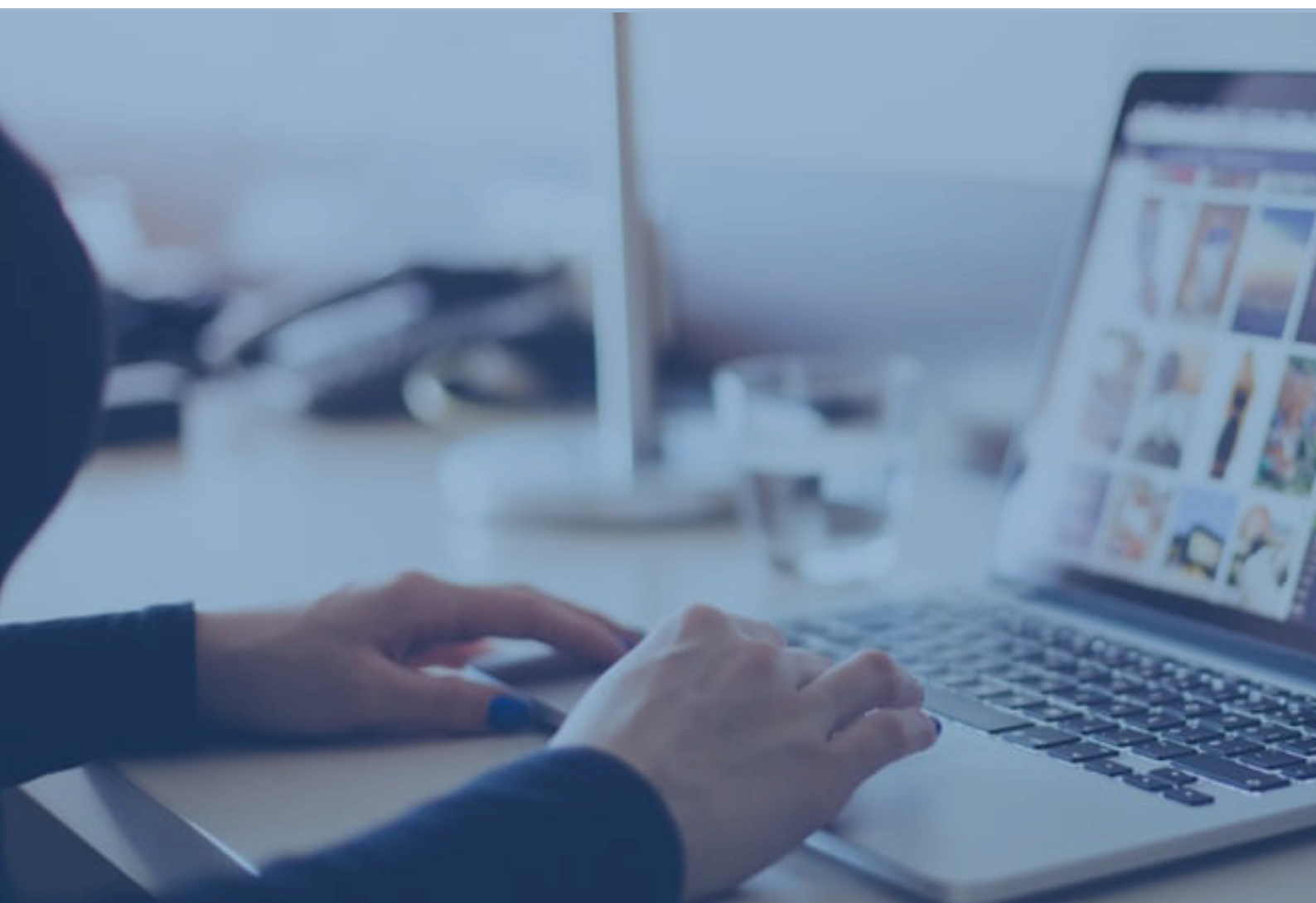
EL QUE NO POT SER ÉS
QUE LA SOCIETAT 23
VAGI CANVIANT I
L'ENSENYAMENT DELS
SEUS FUTURS
MEMBRES ES
MANTINGUI IGUAL

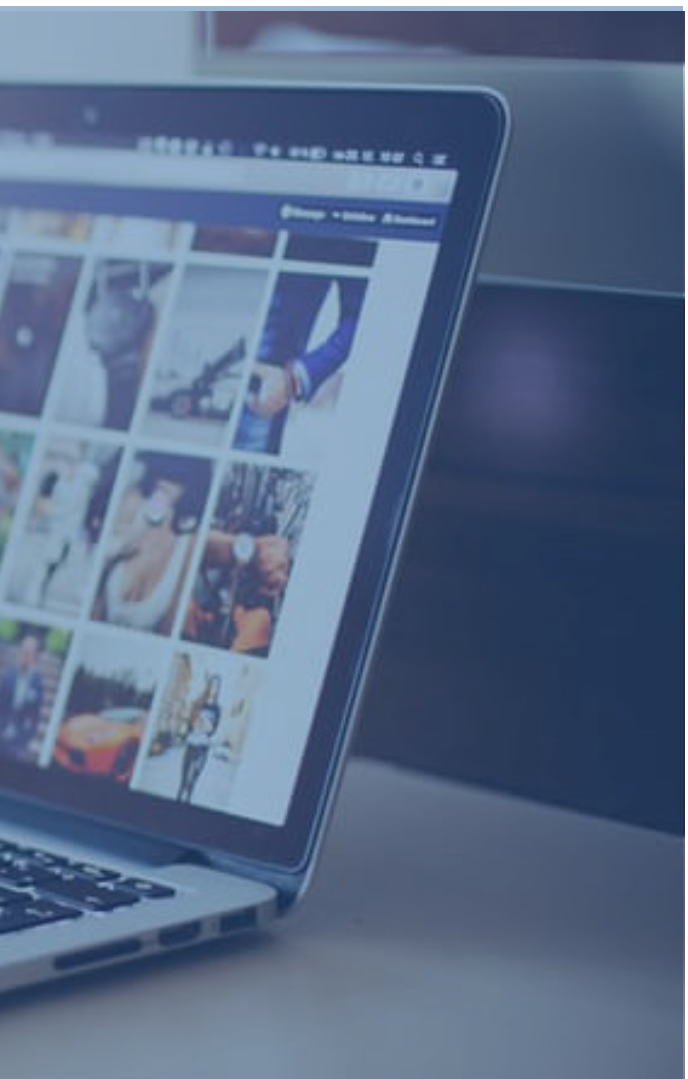
Seguidament, us escric tres comentaris de la Clara que m'han agradat moltíssim:

-“Allò que t'apropa més als nens és la part emocional”

-“La part afectiva, en la nostra feina, és allò que t'enganxa”

-“La base de la meva feina és l'estimació”

Col·laboracions

ÀLEX COLLADO

PROFESSOR DE MATEMÀTIQUES

I TECNOLOGIA A L'ESO

Una ullada crítica a... L'APRENTATGE PER COMPETÈNCIES

Formem part d'una societat global i incerta on els canvis tecnològics, econòmics i socials es succeeixen a gran velocitat. Un món en què Internet ha transformat l'accés a la informació, possibilitant una societat més connectada que mai però, a la vegada, accentuant les seves desigualtats.

En aquest nou escenari, l'anomenat aprenentatge en base a competències es caracteritza per afavorir la creativitat i el coneixement de manera que es fomenti la resolució de situacions problemàtiques, la comprensió i actuació sobre la realitat, la generalització dels aprenentatges i l'aprenentatge autònom.

Tot i considerar totes aquestes aportacions pedagògicament molt vàlides, paga la pena fer una ullada crítica a aquesta nova proposta i al concepte de competència.

En primer lloc, definir els aprenentatges únicament en funció de les competències no permet prescindir dels continguts. És a dir, l'adquisició d'una competència va sempre associada a una sèrie de sabers. A més, com que les competències no són directament avaluables és necessari escollir els continguts més adients per desenvolupar-les, establir els criteris més precisos per a l'avaluació i encertar en la tasca que finalment desenvolupi l'alumnat. Per tant, el risc principal de l'enfoc competencial és fer creure que permeten resoldre d'una tacada tota una sèrie de qüestions pedagògiques de gran complexitat.

EN L'APLICACIÓ DE METODOLOGIES CONSTRUCTORES DE LA PERSONALITAT I PROMOTORES DE LA CREATIVITAT, CAL REIVINDICAR EL PA- PER DE L'ART I LES HUMANITATS, EN GENERAL

ten resoldre d'una tacada tota una sèrie de qüestions pedagògiques de gran complexitat.

Paral·lelament a l'auge de la ideologia de les competències, l'avaluació del rendiment de l'alumnat ha tingut un desenvolupament espectacular els darrers 20 anys. L'OCDE, una de les moltes institucions internacionals lligades al poder, ha promogut l'avaluació PISA amb l'objectiu d'afavorir processos de millora i equitat en l'educació. No obstant, diversos autors defensen que l'OCDE promou un model de ciutadà "híbrid de treballador i consumidor disciplinat"[1]. Per tant, no hem de limitar l'educació de la població per garantir només les competències per al mercat de treball i consum, sinó que hem de proporcionar un coneixement més exigent perquè el futur ciutadà pugui influir i transformar la societat.

26

Així mateix, l'impacte social de les competències ha coincidit amb el menysteniment, dins del currículum, de matèries com la filosofia, la música i l'educació visual i plàstica, principalment. Aquesta situació, crec, és paradoxal ja que, en l'aplicació de metodologies constructores de la personalitat i promotores de la creativitat, cal reivindicar el paper de l'art i les humanitats, en general.

En definitiva, cal buscar un equilibri entre coneixements i competències, tot prioritzant aquelles vinculades a la formació personal (iniciativa, esperit crític, innovació, comunicació, tolerància, valors...) que no pas les professionals, tot i que importants, vinculades a la inserció laboral.

[1] Sáenz, César i García, Xenaro. (2015) Matemáticas: placer, poder, a veces dolor. Una mirada crítica sobre la matemática y su enseñanza, Madrid: UAM Ediciones, p. 203

És la nostra escola contaminant acústicament?

LAURA LÓPEZ

PROFESSORA DE CASTELLÀ I MÚSICA A 1R ESO

LA CONTAMINACIÓ ACÚSTICA ÉS UN PROBLEMA A LES GRANS CIUTATS QUE POT ARRIBAR A AFECTAR LA NOSTRA QUALITAT DE VIDA, I FINS I TOT SALUT SI NO ES CONTROLA ADEQUADAMENT.

27

SEGONS UN ESTUDI REALITZAT PER LA FUNDACIÓ MAPFRE JUNTAMENT AMB LA UAB L'ANY 2015, "...EL 60% DELS CENTRES ESCOLARS PATEIXEN CONTAMINACIÓ ACÚSTICA A LES SEVES AULES. [...] ALS CENTRES EDUCATIUS SOVINT EL PROBLEMA DEL SOROLL ÉS ESPECIALMENT PREOCUPANT, POT ARRIBAR A INCIDIR EN EL FRACÀS ESCOLAR I OCASIONAR DIFICULTATS SOCIALS I DE LA SON"

Els alumnes de 1r d'ESO han realitzat un projecte (interrelacionant dues àrees de coneixement, la llengua castellana i la música), amb un objectiu: conèixer si el nostre centre escolar és molt sorollós.

Per a fer-ho, prèviament hem treballat a classe les diferents qualitats del so. Hem parlat de la intensitat, la seva unitat de mesura, (decibels), i hem llegit alguns articles sobre els efectes que l'excés de decibels produeix en les persones i especialment en els adolescents, pels mals hàbits adquirits quan escolten música a un volum molt alt amb auriculars que, sovint, tampoc són els adequats.

El projecte l'hem fet en llengua castellana aprofitant així les sessions d'una setmana de les dues àrees impartides. El procediment consisteix a mesurar diferents espais de l'escola, en diferents moments del dia, per tal de fer després una comparativa de la qual poguéssim extreure'n conclusions sobre si el nostre centre és o no molt contaminant acústicament.

S'ha dut a terme amb els iPad's de l'escola. Hem configurat l'App "Sonòmetre: Sound Meter HQ", i els alumnes han fet les mesures dels espais a les 8h, les 12h i les 16h de la tarda.

Posteriorment, s'han posat en comú en una graella totes les mesures i per grups han elaborat uns cartells informatius del tema i dels resultats.

LA CONCLUSIÓ A LA QUAL HAN ARRIBAT ELS ALUMNES DE 1R ÉS QUE

SI L'OMS RECOMANA NO SOBREPASSAR EL LÍMIT DELS 65 DB (EN HORARI DIÜRN)...

...LA NOSTRA ESCOLA ÉS CLARAMENT UNA ESCOLA NO CONTAMINANT ACÚSTICAMENT!

28

MIREIA CASTANYER

MONITORA

Treballar amb adolescents

L'equip de redacció m'ha demanat que escrigués un article explicant què significava per a mi treballar amb nois i noies cada dia.

Doncs bé, vaig començar a ser monitora al Cau als 17 anys i, des de llavors, sempre he treballat al voltant de nois i noies de diferents edats. De manera totalment voluntària i altruista, vaig dedicar gran part del meu temps a l'educació en el lleure. I és precisament aquest model educatiu el que m'ha acompanyat sempre, des del qual he crescut i m'he desenvolupat com a persona, i el que ha esdevingut el meu estil de vida.

Del cau vaig arribar a l'escola Mireia, ara ja fa uns quants anys, on he continuat treballant amb nens i nenes, i adolescents. I encara que el Cau i l'Escola són dimensions, espais i temps ben diferents, he continuat treballant i desenvolupant un model educatiu basat en la transmissió de valors.

I és precisament això, el que significa per a mi treballar amb nois i noies i adolescents cada dia. Treballar sempre des de la perspectiva de tot allò que tinc per a aportar, que tinc per a sumar. I amb la consciència absoluta que treballo amb persones, amb persones que s'estan formant, que estan creixent i creant la seva pròpia identitat. Treballar des de la convivència i l'exemple, i des del compromís cap als altres. I així, cada dia, acompanyar el creixement personal de cadascun dels nois i les noies.

PERÒ TREBALLAR AMB ADOLESCENTS CADA DIA ÉS, TAMBÉ, UN APRENTATGE DIARI I UN CREIXEMENT PERSONAL PER A MI. EDUCAR NOIS I NOIES ÉS RECÓRRER UN CAMÍ PLEGATS, ACOMPANYANT-LOS A CADA PAS. I ÉS AQUESTA RECIPROCIAT LA MÀGIA DE LA MEVA FEINA.

Ja fa uns quants anys...

Sembla que va ser ahir que vaig començar a fer de mestra a la nostra escola... però si compto els anys, resulta que en fa ja vint-i-cinc; com passa el temps!

El setembre del 1992 em vaig estrenar com a tutora d'un grup d'alumnes de 3r d'EGB i la nostra aula era la que actualment ocupa el laboratori. Vaig estar durant vint anys treballant amb nens i nens d'entre vuit i deu anys. Vaig aprendre moltíssim com a mestra, i a poc a poc vaig intentar dur a la pràctica allò que havia estudiat a la universitat. I, com sempre dic, els meus alumnes em van ajudar a créixer.

Va ser molt gratificant ser testimoni en primera persona de com els alumnes aprenien amb mi, i jo encara més amb ells. En aquestes edats els nens volen començar a ser autònoms, i el meu paper sempre havia estat de guia en els seus aprenentatges i en el complex món de les relacions amb els altres. Sempre he intentat fer-ho de ben a prop, però sense interposar-me en el seu procés.

L'any 2012 vaig passar a donar classes al Cicle Superior com a tutora d'un grup de 5è de Primària, i durant dos cursos vaig estar amb alumnes d'entre deu i dotze anys. Evidentment, va ser un nou repte per a mi. Va ser molt interessant comprovar com cada vegada són més autònoms, però tot i així necessiten l'ajut i la guia del professor. Ara sí que vaig constatar que calia seguir aquest procés, però deixant encara més distància.

L'any 2014 vaig començar al Cicle Inicial com a tutora d'un grup de 1r de Primària. Va ser un canvi radical. Estar amb nens i nens d'entre sis i vuit anys suposa que el mestre és contínuament el seu referent ja que necessiten molt la figura de l'adult; ara sí que res de distàncies. Un petó, una abraçada, una mirada afectuosa... per a ells és un suport que els ajuda a superar els mals moments i a valorar els bons. És evident que els aprenentatges també són molt importants, però la transmissió de confiança, l'adquisició d'hàbits i rutines, i l'acceptació d'on són els límits és allò que és imprescindible per anar avançant dia rere dia i, en resum... any rere any fins arribar a l'edat adulta.

ELISENDA LÓPEZ

PROFESSORA DE PRIMÀRIA

30

VA SER MOLT GRATIFICANT
SER TESTIMONI EN PRIMERA
PERSONA DE COM ELS
ALUMNES APRENIEN AMB MI, I
JO ENCARA MÉS AMB ELLS

JORDI BADIA

PROFESSOR D'EDUCACIÓ FÍSICA

Sobre dues rodes

M'agrada la muntanya i m'agrada anar en bicicleta. Aquestes dues premisses són la base de l'esport que més practico en aquest moment: el ciclisme de muntanya, altrament dit MTB o BTT.

Procuo sortir dels espais naturals amb la meva bici el mínim imprescindible, sense que circular per carretera sigui en cap cas l'objectiu de la sortida, tot i que respecto els ciclistes que practiquen aquesta modalitat. De fet, per anar per carretera cal tenir un tipus de bicicleta de què jo no dispo; la meva és una bici de muntanya.

Un component important entre els molts atractius d'aquest esport és el paisatge. M'agrada variar i recórrer tot tipus de paratges, des de vessants panoràmiques fins a angostos corriols, passant per pistes i camins poc transitats, tot i que el meu preferit per a pedalar és el terreny inhòspit i salvatge.

Una característica del ciclisme de muntanya és la versatilitat, ja que hi té cabuda tot tipus d'interessos: sortides familiars, rutes curtes i intenses, o llargues i exigents, passejades, rutes de diferents nivells de dificultat, etc.

Tothom pot practicar aquest esport atenent el seu nivell i la seva intensitat i, evidentment, amb el respecte que es mereix el medi en el qual es desenvolupa aquesta activitat i cap a la resta de persones que gaudeixen de la natura.

al compàs

UN COMPONENT
IMPORTANT
ENTRE ELS
MOLTS
ATRACTIUS
D'AQUEST
ESPORT ÉS
EL PAISATGE

31

Els diferents moments d'un curs

Estem encara patint la calor de l'estiu i el mes de setembre ens diu que el curs comença. És un moment d'una certa angouxa i nervis pels més petits; és el primer cop que vénen a l'escola. De fet, encara no saben de què va tot plegat, encara no ens coneixen i potser serà el primer cop que hauran de compartir moltes coses. Altres ja són més experimentats i el neguit es transforma en l'alegria de trobar els companys un curs més. Sigui com sigui, aquest és un moment de nervis.

Fa calor, les mestres també ho notem i també estem nervioses davant el nou grup que ens espera. Com seran? Com estaran després d'uns estiu de vacances i jocs? Per fi arriba el primer dia, abraçades, petons, carones rialleres i també alguns plors; és inevitable.

A poc a poc tothom està més tranquil i feliç de ser a l'escola, la nostra escola. El setembre serà un mes d'adaptacions i coneixences. Ens anem adaptant tots plegats i comencem tot jugant aprenent coses noves. La calor afluixa, sembla que tot torna a ser com abans de l'estiu, els petits coneixen els espais de l'escola, els més grans estan com a casa i nosaltres, les mestres, amb la mateixa il·lusió de sempre, abraçant qui ho necessita i fent divertit el dia a dia.

Sense adonar-nos-en, la tardor ens visita i amb ella la Castanyada, una sortida amb molts nens i nenes, quanta gent que els petits no coneixen! Ho passem molt bé i tornem a casa amb moltes coses per a explicar.

Hem començat a treballar per ambients. Aquest és un aprenentatge que motiva tothom, els infants tenen companys d'altres edats, es mouen per les classes cada cop que una mestra ho indica, coneixen a fons altres espais de l'escola, fins i tot el pati és un lloc on es poden fer altres activitats. L'hort és ben viu, el cuidem i anem veient el canvi que fan totes les plantes. Les mestres inventem maneres de fer perquè cada ambient tingui tot allò que els nostres infants necessiten per arribar a assolir diferents objectius d'aprenentatge.

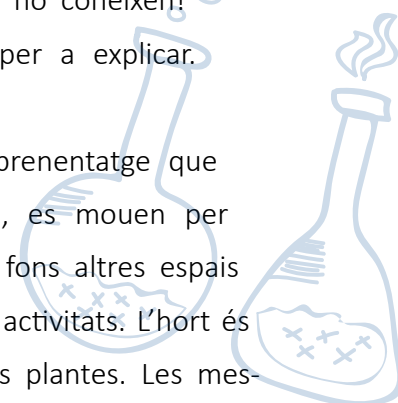
CLARA TORRENS

MESTRA

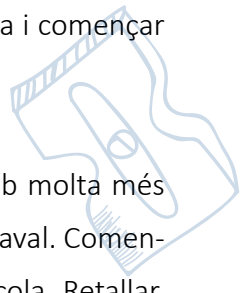
D'EDUCACIÓ INFANTIL

32

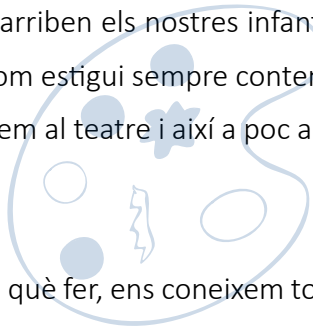

Amb molts assajos fets des de fa dies, arriba el concert de Nadal, sempre amb nervis els grans i els petits, però al final sempre surt molt bé i totes les famílies el gaudeixen tant com nosaltres. Ja estem acabant el primer trimestre. El Nadal s'acosta i per les classes hi ha el típic neguit d'acabar les feines i per part dels infants d'anar cap a casa i començar les vacances que, evidentment sempre van acompanyades de sorpreses.

Això passa de pressa i ja tornem a ser-hi, tot començant i aquest cop amb molta més tranquil·litat, ens adonem que cal preparar la disfressa per celebrar el Carnaval. Comencem a crear el que serà la nostra disfressa per fer la Rua de la nostra escola. Retallar, pintar i transformar són les feines que ens ocuparan els pròxims dies. Els infants ens veuran atrafegades i ells també estan contents per veure com quedarà el nostre invent. El Carnestoltes ens fa anar de bòlit, cada dia una consigna diferent, quan ens veiem ens fem un tip de riure, mira que portar el pijama per anar a l'escola! Feina feta; ha quedat genial i ens preparem per celebrar la festa del Carnaval com cal, primer la Rua i a la tarda ballaruca, gresca i més disfresses.

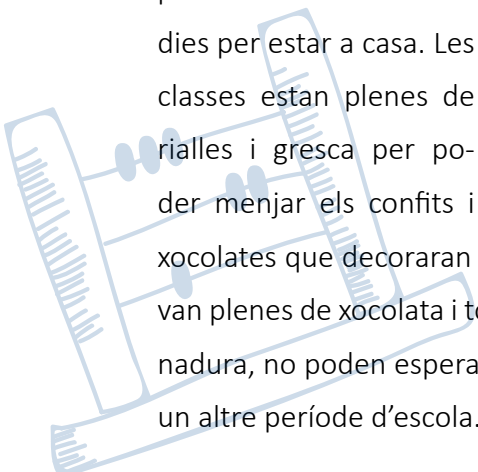
L'escola sembla que parli, cada dia arriben els nostres infants i ella els acull amb molta estimació i energia per fer que tothom estigui sempre content i engrescat. Fem sortides fora de l'escola, visitem museus, anem al teatre i així a poc a poc el nostre món s'eixampla.

El curs avança i tothom sap on anar i què fer, ens coneixem tots plegats i la nostra relació creix cada dia molt positivament. La canalla va assolint hàbits, rutines, aprenentatges. Sense adonar-se'n aprenen una pila de coses, investiguen, i el que és més important: fan amics, juguen i descobreixen que tots som diferents.

Arriba el moment de preparar la Mona, això vol dir que s'acosta la primavera i amb ella uns dies per estar a casa. Les classes estan plenes de rialles i gresca per poder menjar els confits i xocolates que decoraran el nostre pastís. S'ha de veure com es posen! Les cares i mans van plenes de xocolata i tothom va llepant-se els dits i arreplegant alguna que altra llamina, no poden esperar arribar a casa per menjar! I així, entre dolços i rialles, s'acaba un altre període d'escola.

**EL CURS AVANÇA I TOTHOM SAP
ON ANAR I QUÈ FER,
ENS CONEIXEM TOTS PLEGATS
I LA NOSTRA RELACIÓ CREIX
CADA DIA MOLT POSITIVAMENT**

Ara ens arriba el bon temps amb més estones de sol i jocs a l'aire lliure. El pati, a part de ser un lloc d'esbarjo, també té un racó per mirar i començar a llegir contes, no sempre es tenen ganes de fer el mateix! Els contes, els llibres i totes les històries que llegim i que podem explicar a la canalla ens donen peu per a començar a treballar la llegenda de Sant Jordi. Podem representar-la, fer titelles, fer jocs d'ombres, amb aquesta història o amb una altra fer representacions sempre és prou divertit i al final quan arriba aquell dia tothom sap quin és el paper que ha de representar. Els contes ens acompanyaran, encara més, al llarg de tot el dia i tothom en tindrà un, sigui per començar a llegir o per mirar, i el portarà a casa com record de la Diada de Sant Jordi.

L'escola sempre té molt presents les nostres tradicions i festes populars, és per aquest motiu que es converteixen sempre en uns dies molt especials i tothom, grans i petits, els gaudim de manera particular. I així, sense adonar-nos, va arribant el final del curs amb jocs d'aigua, rialles, invents, creacions, descobriments, experiments...

Els nostres infants s'han fet grans i marxen cap a casa contents perquè han estat ben acollits i estimats, això els ha ajudat a créixer i a sentir-se bé. I nosaltres, sempre amb una mica de nostàlgia i alguna que altra llàgrima, els fem un petó molt gran i els diem a reveure i fins al curs vinent.

Narrativa 36

Misteriós assassinat al barri Gòtic

Ahir a la nit van assassinar el tresorer d'una associació de comerciants mentre passejava pel barri Gòtic de Barcelona. Era un home amb un poder econòmic considerable. Anava vestit amb un uniforme de gala, però tan sols li van robar les sabates i els bessons de la camisa.

Segons les darreres investigacions del detectiu encarregat del cas, Edwin Lovecraft, la hipòtesi que es tracti d'un assassinat premeditat sembla la més probable i, per tant, el robatori de les pertinences només és una excusa per a desorientar la policia.

En comprovar l'historial de la víctima, s'ha descobert que tenia múltiples enemics disposats a fer qualsevol cosa per a sostreure-li diners dels seus comptes bancaris. Els principals sospitosos són el president de l'associació, un amic amb qui es relacionava sovint des de feia dos mesos i el propietari del banc on treballava la víctima amb qui sovint tenia fortes discussions.

El cadàver ha estat traslladat al departament d'autòpsies de la policia. Allà han examinat el cos per a poder esbrinar quin mètode s'ha utilitzat per a prendre-li la vida. La víctima té cinc ferides: la primera, al ventre; la segona, a l'estómac; la tercera; a les costelles; i les dues últimes a l'esquena, fregant els pulmons. L'autor del crim volia que la seva víctima patís una cruel i lenta agonia abans de morir.

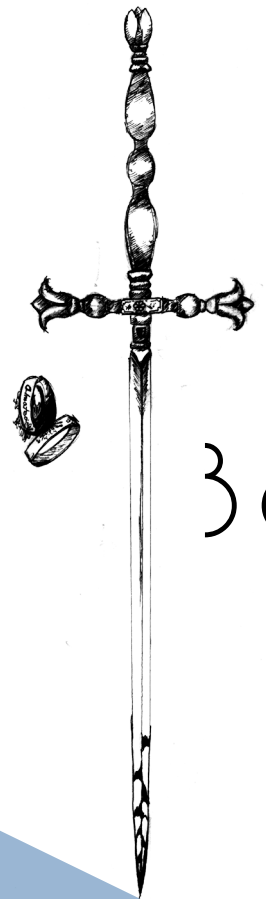
De moment, no s'ha trobat l'arma homicida, però tenint en compte el tamany i la forma de les ferides esmentades, gairebé és segur que es tracta d'un estilet francès. Unes marques a la roba de la víctima coincideixen amb la forma d'aquest estri, concretament d'un estilet francès del segle XVIII.

Malgrat les investigacions van avançant, encara no se sap qui és l'assassí. El detectiu Edwin Lovecraft confia descobrir el culpable, tot i que la sospita que es tracta de diversos autors pren cada vegada més força. No pot assegurar que no hi hagi múltiples culpables.

El detectiu ha confirmat que l'assassí no pot ser una altra persona que el president de l'associació de comerciants. S'han trobat uns documents que confirmen que la possessió dels diners de la víctima serien per al seu president.

El president ja ha confessat. Ha explicat la història del tracte financer que van signar mútuament, en un bar, en cas que l'altra persona faltés per alguna raó de gravetat. L'assassí ha comentat que el pacte se li va ocórrer a ell amb intencions de matar-lo, ja que quan van estudiar junts a la facultat, en un viatge de fi de curs, la víctima va perdre el control per consum excessiu d'alcohol; involuntàriament, va fer caure una companya per un penya-segat, i la noia no va sobreviure. El president se l'estimava. El tresorer va sortir indemne de l'acció perquè va mentir a la policia; va dir sota jurament que havia caigut sola, de manera fortuïta. Per assegurar-se que el president no deia res, el va amenaçar amb arruïnar-li la vida. En aquella època d'estudiant, el president patia una greu situació econòmica i, per tant, era fàcil fer-li xantatge.

L'estilet francès va ser un regal que la noia havia fet al president dues setmanes abans de l'accident. Ell, uns dies abans, li havia donat dins una capseta de vellut negre... una aliança de matrimoni.

Jocs florals

TEXTOS PREMIATS ALS JOCS FLORALS DE L'EIXAMPLE ELS ANYS 2016 I 2017

El meu atlas

A casa tinc un atlas
amb mapes dels millors
que sempre que me'l miro
veig un món de mil colors.

Veig països taronges,
veig països verds,
veig països grocs,
però de negres no en veig.

Veig un mar que és tot ben blau
on tot és pau i felicitat
però no veig les barques
plenes de gent amb el cor trencat.

El meu atlas no em vol dir
que hi ha molta gent que marxa
de les bombes i de la por
i que arriben a una platja.

El meu atlas no em diu
la sort de les persones
ni de les guerres ni de la fam
ni de coses bones.

Jo voldria un món millor
on els colors fossin veritat
i on tots fóssim feliços
com jo ho sóc al teu costat.

40

El mar

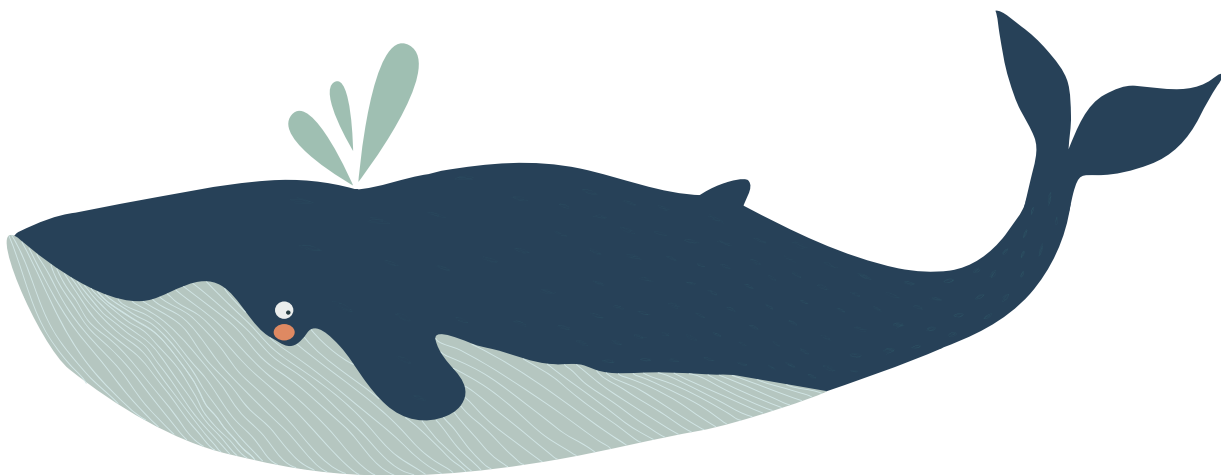
Era un bonic dia de sol;
el mar era transparent
i les gavines iniciaven el vol.
Volaven cap a Ponent.

Les petxines sobre la sorra blanca,
els eriçons a la vorera del mar,
un musclo jugant a la xarranca,
i una preciosa estrella de mar.

Una roca negra i un dofí blanc,
les onades blaves i un sol ben groc.
A l'horitzó, una balena gegant
i tots plegats jugaven a un bonic joc.

1R PREMI POESIA 2017

BERTA GOL

A les piràmides hi pot passar de tot

Hi havia una vegada una noia que havia anat de vacances a Egipte. Ella, com que era professora d'història, va anar a visitar les piràmides.

Quan estava dins una piràmide, sense voler, va tocar una paret i la paret va girar i es va obrir, era una porta secreta !! Aleshores va veure una làmpada meravellosa, la va tocar i en va sortir una pols daurada. Va veure tres portes, en va obrir una i la pols daurada la va envoltar i li va canviar la roba. Quan va obrir la segona porta, va trobar moltes escales on hi havia moltes persones estudiant. Per fi va obrir la tercera porta quasi cau en veure el que tenia al davant: una mòmia!!! I es va espantar tant que...

Ai quin ensurt! Quin somni més estrany !

2N PREMI PROSA 2016

RITA CATTINI

al compàs

Tot i que encara sóc petita
sé que tinc molta sort
perquè tinc una família
que m'estima de tot cor.

Jo tinc sort de viure on visc
perquè no corro cap risc.
La meva casa té comoditats
i podem anar al col·legi tots plegats.

Tinc un pare i una mare
que m'ajuden a fer-me gran
m'estimen i em mimen
i només em renyen de tant en tant.

A qualsevol cosa puc jugar
sense haver-me de preocupar
de com aconseguir menjar,
o de com poder-me escalfar.

També tinc una germana
que juga i parla amb mi
sempre m'ajuda amb moltes ganes
encara que ens enfadem sovint.

La nostra terra té desigualtats
no tots podem viure plegats
alguns estan enfadats
i d'altres amoïnats.

La paciència i l'amor dels avis
per a mi és molt important
perquè els anys els han fet savis
i així m'ho van ensenyant.

La meva família

1R PREMI POESIA 2016

LAIA RODRÍGUEZ

Incréïble

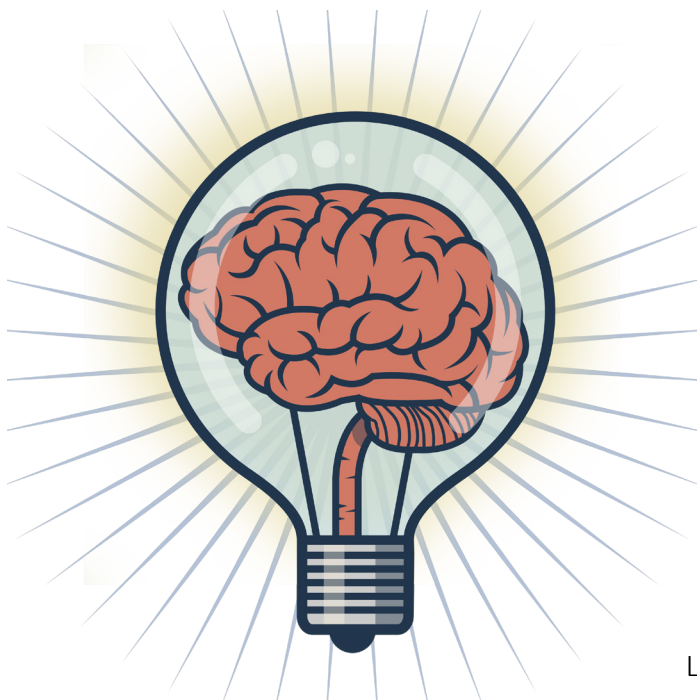
Jo naixeré com una nena normal. Però als tres anys, els metges, i més tard els meus pares, evidenciaran que no sóc normal. Descobriran que tinc una deficiència mental que no em deixarà aprendre. Sí que sabré fer coses com menjar, gaudir o anar al lavabo. Però no sabré ni caminar, ni parlar, ni llegir, ni escriure. Els meus pares decidiran tenir una altra filla per a què em cuidi; l'Amanda. D'aquesta manera arruïnaré la vida a una altra persona. La germana serà una nena magnífica, molt divertida i intel·ligent. Serà, com jo dic, increïble! Els meus pares m'hauran de portar a tot arreu en cotxet; a comprar, a passejar, a l'escola de l'Amanda, etc. L'Amanda anirà creixent. Jo també, però d'una altra manera. Als meus 14 anys, 11 de l'Amanda, em vindrà l'anomenada menstruació, cosa que mai no entendre.

Un dia, amb 20 anys, els meus pares deixaran l'Amanda cuidant-me. Ella em deixarà sola un parell d'hores per anar a la discoteca, no ho farà amb mala intenció, però ho farà. Els meus pares ho descobriran i s'enfadaran moltíssim, igual que l'Amanda amb mi. Però jo no ho entendre.

Amb 26 anys, l'Amanda completarà els seus estudis a la universitat. Després d'acabar la carrera anirà a fer un màster a Bèlgica. Jo estaré molt trista i angixada fins que torni. Durant aquests dies també estaré molt pesada. En tornar l'Amanda, voldré estar amb ella tota l'estona. Però l'Amanda voldrà estar amb el Toni! El Toni serà un noi molt maco, com l'Amanda, divertit com ella i també molt intel·ligent, igual que ella. Serà també, com jo dic, increïble!

Als 35 anys l'Amanda tindrà una filla, l'Ella. El Toni i l'Amanda estaran contentíssims, jo també però d'una altra manera. Els nostres pares ja seran grandets. El meu pare morirà. La mare tindrà Alzheimer i l'Amanda l'haurà d'ingressar en una residència. Per increïble que sembli, el Toni s'hi oposarà totalment. Però l'Amanda, amb fermes arguments, li explicarà que no es podrien fer càrrec de mi, de l'Ella i a la nostra mare; els hagués estat impossible. Al final, el Toni es rendirà i ho acceptarà. En tot això jo no opinaré res de res, és clar, perquè no sé parlar.

44

45

Mentrestant l'Amanda i el Toni treballaran a un laboratori d'investigació neurològica, també anomenada Neuropsicologia o l'estudi del cervell, estudiant les malalties neurodegeneratives com la meva. Un dia trobaran una magnífica solució per a la meva malaltia. Descobriran que n'hi ha de dos tipus: unes que es podran arribar a curar, i unes altres que no hi ha cura possible.

La meva serà de les que sí es poden curar. L'Amanda i el Toni seran tan intel·ligents que aconseguiran un certificat de no sé què molt important per haver fet aquesta descoberta.

Amb tot això, i sense pensar-s'ho massa, em faran aquella maledida operació. I no sortirà gens bé. Bé, segons ells sí, però per a mi, no.

Imagineu que acabeu de néixer en un nou món amb 47 anys i sense saber res de res. Hauríeu d'aprendre-ho tot, no? Jo crec que l'Amanda i el Toni s'adonarien d'això només veure'm. Veuriem una persona igual que la d'abans, però molt diferent, i pensarien, igual que jo: què hem fet!

L'haurien espifiada, però molt.

L'home que buscava la felicitat

La felicitat. Què és la felicitat? Jo poc que ho sé. L'única cosa que en sé és que tothom la busca, tothom la vol. Jo no la conec. Òbviament està tan sol·licitada... La veritat és que a mi m'agradaria ser feliç, però de veritat, eh? L'únic problema és que ignoro on trobar aquest sentiment.

Actualment, amb aquest invent del Google no hi ha secrets; segur que ho trobaré. Sense sorprendre'm, veig que el primer que surt és la famosa Wikipèdia. Estic segur que si hi entro, em sortirà la definició científica que apliquen els psicòlegs; amb prou feines si entendre una paraula. Entro a la secció de notícies i hi trobo l'article sobre aquells dos professors d'universitat que van pujar a l'Everest. Hi ha una cita d'un dels dos en la qual afirma que quan va arribar al cim va ser l'home més feliç del món. La resta d'entrades parlen de l'alegria de tenir fills i esdevenir pares (pobres; han de fer veure que estan contents...). Em centro en l'article de l'Everest i dono la feina per acabada.

Vaig a una agència de viatges i demano un bitllet pel primer vol que surti direcció Lukla, el poblet més proper a l'Himàlaia. Allà m'assessoren sobre els preus, les rutes, la gent que m'ha d'acompanyar, etc. Tan bon punt arribo a casa, faig les maletes i, quan estic a punt, truco a la companyia de taxis perquè em portin a l'aeroport.

Són les quatre de la tarda. D'aquí mitja hora surt el meu vol. Les maletes ja estan essent carregades a la bodega de l'avió i jo començo a estar molt nerviós. He reservat una habitació en un modest hotel allà a Lukla mateix per a passar-hi una nit. També he llogat un cotxe per al primer dia. Primer, conduiré fins a l'Himalàia, allà em reuniré amb la gent amb la qual faré la ruta, i a partir d'allà... caminarem fins a l'Everest.

Ja és l'hora d'embarcar.

-Bona tarda. Em pot donar el seu bitllet i el passaport, si és tan amable? —em diu l'assistent de vol.

-I tant —li contesto.

-Viatge de feina?

- No... Jo només vaig a buscar la felicitat.

Fa cara de sorprès, ni que fos la primera persona que li diu que va a buscar la felicitat. No la busca tothom? Desenes de persones deuen respondre-li el mateix cada dia.

-De debò? Doncs.. bona sort!

Se li escapa una mitja rialla. Potser ell ja l'ha trobada, la felicitat... aquí a l'aeroport mateix. Cadascú és feliç a la seva manera, no?

Ja he arribat. Agafo les maletes i un taxi em porta a l'hotel. Dormo les poques hores que tinc i a les sis en punt del matí em llevo, em dutxo, esmorzo un panet que agafo a corre-cuita del restaurant de l'hotel i col·loco les meves pertinences a dins del cotxe de lloguer que trobo aparcant davant la porta de l'entrada principal.

Vaig conduint fins a l'Himàlaia i, quan arribo allà, la gent amb qui faré l'expedició ja m'està esperant. Ens preparem amb tot l'equip tèrmic, agafem les motxilles i comencem la recerca de la felicitat.

A mesura que pugem la muntanya, la temperatura va disminuint igual que les nostres forces. Caminem fins a la nit. Quan ja no podem avançar més, despleguem les tendes i ens endinsem en els sacs. Mengem una mica per agafar forces i anem a dormir.

Repetim aquesta mateixa rutina durant cinc dies seguits. Això és molt cansat! Crec que potser em vaig precipitar...

47

Avui farem el cim. Fa molt fred, però tinc moltes ganes d'arribar allà dalt i trobar la felicitat. Estem cada vegada més a prop. M'impulso amb les mans i fent força arribo al cim de l'Everest.

No m'ho puc creure. No hi ha RES; RES de RES. Ni un senyal que digui "Felicitat a 500 metres"... No; RES de RES!

Quina decepció més gran. Però, a poc a poc, algo els ulls i miro al meu voltant. El paisatge és realment preciós. I començo a pensar en la gran experiència que he viscut aquests dies. La gent que he conegut, el lloc on sóc... Em sento estrany, content, agraït... Viu!

Potser sí, potser sí que l'he trobada, la felicitat!

3R PREMI PROSA 2016

ANNA BADIA

Mort d'un heroi romàntic

(Jo) 17 de febrer de 1840

Encara no he pogut aclucar els ulls. No em puc treure del cap la imatge del cos pàl·lid i inert del meu veí. No puc oblidar la ridícula nota que duia tota arrugada entre les mans. Què hi deu dir? Per què era mort aquell home? Ignoro què hi ha al darrere de tot això, però necessito descobrir-ho. Demà faran l'enterrament.

(Jo) 18 de febrer de 1840

El funeral s'ha celebrat al petit cementiri del costat del riu. Tot i que era migdia, semblava talment que fos de nit. Una espessa boira es movia entre les tètriques làpides i esborrava tots els colors. El cadàver ha arribat en un carro negre. Hem baixat el taüt i l'hem deixat entreobert damunt l'herba humida. Algú havia netejat el cos, però duia la mateixa roba que quan el vam trobar. I, encara tenia el petit paper misteriós entre els dits. M'hi he apropat lentament, i, mentre resava per la seva ànima, li ha agafat la nota.

(Ell)

Va arribar a casa de matinada. En el moment en què el sol despuntava, es ficava al llit. S'havia passat un munt d'hores en una taberna fosca, tot sol, acompanyar d'un petit quadern i un carbonet. Normalment escrivia contes amb l'esperança que alguna revista els publicués, però últimament només li sortien paraules excessivament ensucrades que es combinaven en intents de poemes amorosos. El dia que la va veure, dintre seu tot va canviar.

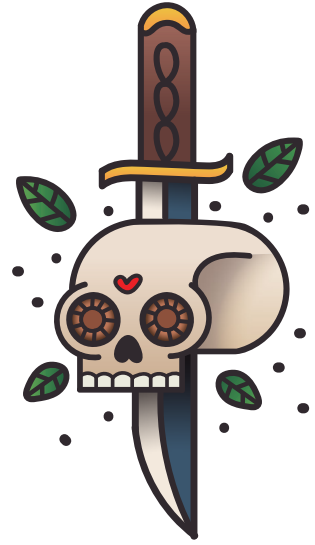
(Jo) 20 de febrer de 1840

"Això mai no serà possible". Aquest és el misteriós i alhora inquietant missatge de la nota. M'he permès el luxe de fer una ullada als esborranys dels contes que tenia el jove escriptor al seu despatx. He comprovat que la cal·ligrafia no coincideix. Així doncs, és evident que la nota ha estat escrita per una altra persona. Pot ser l'assassí? Així ho he cregut fins que he parlat amb l'inspector de policia, que m'ha dit que ningú no va entrar a la seva habitació. Per tant, la hipòtesi d'un possible suïcidi agafa protagonisme. Aquest fet fa més complicada la investigació per dues raons. La primera, perquè no hi ha cap sospitós a qui seguir la pista. La segona, perquè per a saber les raons d'una persona que s'ha tret la vida, has de conèixer el seu passat. Malgrat tot, continuaré buscant informació sobre el meu estrany i misteriós veí.

48

(EII)

Després de tot un mes de proves insatisfactòries, de centenars de pàgines rebregades damunt la taula, d'incomptables hores amb la mateixa ampolla de licor consumint-se a poc a poc, per fi va aconseguir finalitzar el poema per a la seva estimada. Va veure així completada la seva apassionada i sincera declaració d'amor. La va plegar amb cura, la va guardar en el sobre més bonic que va trobar i la va enviar per correu a l'adreça de la noia.

(EII)

Després de tot un mes de proves insatisfactòries, de centenars de pàgines rebregades damunt la taula, d'incomptables hores amb la mateixa ampolla de licor consumint-se a poc a poc, per fi va aconseguir finalitzar el poema per a la seva estimada. Va veure així completada la seva apassionada i sincera declaració d'amor. La va plegar amb cura, la va guardar en el sobre més bonic que va trobar i la va enviar per correu a l'adreça de la noia.

(Jo) 25 de febrer de 1840

M'he passat els darrers cinc dies pràcticament vivint dins dels calaixos i els prestatges de l'habitació del jove misteriós. Ho he regirat tot una i altra vegada. Finalment, entre tota aquella paperassa, he trobat alguns escrits que potser són pistes sobre la seva mort. En un primer moment, m'han semblat pàgines aleatòries d'un diari personal, en el qual es feia preguntes a ell mateix, però més tard m'he adonat que la lletra d'algun d'aquells fulls és la mateixa que la que hi havia escrita en la primera nota, la que duia entre les mans. He ordenat el garbuix d'escrits i... no són escrits, sinó que són cartes. Cartes personals. I, pràcticament sense adonar-me'n, m'he trobat immers en una conversa entre dos enamorats. Em començo a fer una lleugera idea de què pot haver passat.

(EII)

Mentre caminava cap a casa després d'haver passat una altra llarga nit al bar, es preguntava què diria a la seva estimada en la carta de l'endemà. Ja feia algunes setmanes que es comunicava amb ella en secret, a través del paper, i estava desitjant poder veure-la per segona vegada. Quan va arribar davant la porta de casa, va veure un trosset d'un sobre de color turquesa que sobresortia al costat de la catifa de l'escala. Va ser incapaç de reprimir l'alegria que el va envair en adonar-se que era ella qui l'havia escrit. S'estava ja imaginant la imatge de tots dos abraçats damunt l'herba una tarda de primavera traçant plans per al futur. La il·lusió, però, no va durar massa quan va acabar de llegir la carta.

Deia així: “El meu pare m’ha descobert. L’he calmat i l’he convençut que em deixi escriure’t dues cartes més abans d’oblidar-te per sempre més. Així doncs, contesta’m el que vulguis, però pensa-t’ho bé perquè serà l’última vegada que parlem.”

El va envair una onada de pànic, no la podia perdre! Amb aquest sentiment al cor es va disposar a escriure la darrera carta, on li demanava desesperadament que no l’abandonés, que ja trobarien la manera de fugir i de viure junts la seva felicitat.

La tarda següent va rebre l’esperada resposta. Era una sola frase, directa i sense embuts. Ell s’esperava un adéu emotiu. No va poder suportar la duresa d’aquelles paraules, les darreres que rebria de la seva estimada, les últimes que llegiria ell. El tacte gèlid de la fulla del ganivet en contacte amb la seva pell li va semblar una carícia comparada amb la ferida que duia al cor

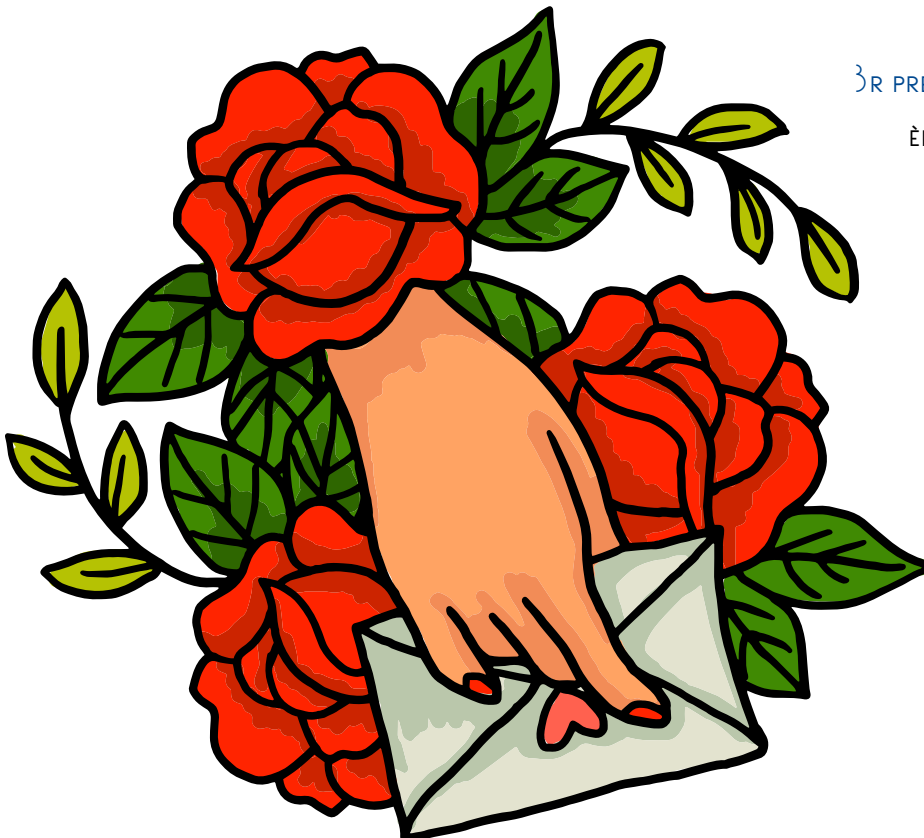
(Jo) 1 d’abril de 1840

Avui ha fet bon temps i he aprofitat per a fer un tomb. He anat al cementiri on van enterrar el pobre jove escriptor turmentat. Des que vaig entendre què havia passat sempre que puc visito la seva tomba. No hi ha mai res, com a molt el meu ram de flors ja sec que cada vegada deixava en un raconet. Avui, però, m’ha sorprès trobar un bellíssim ram de roses repenjat a la làpida. M’he girat estranyat i he vist de reüll una noia tan i tan bonica que m’ha fet oblidar tot allò que pogués tenir en la meva ment.

50

3R PREMI PROSA 2017

ÈRIC PUYUELO

al compàs

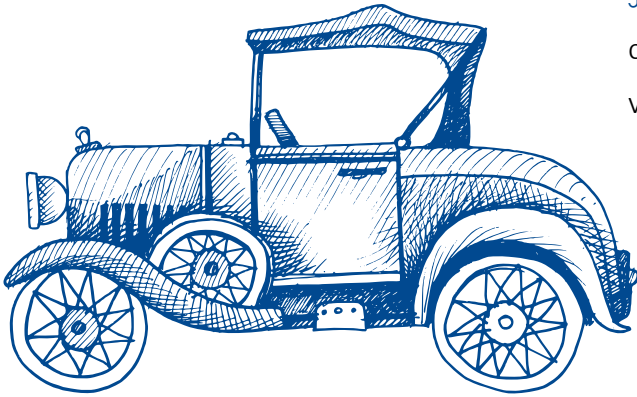

De tot 52
i res

Història de l'automòbil

L'any **1769** **NICHOLAS-JOSEPH CUGNOT** va crear el primer vehicle propulsat per vapor. Es tractava d'un tricicle amb rodes de fusta, llantes de ferro i que pesava 4,5 tones. Els primers taxis de vapor van aparèixer el 1801, i 40 anys després apareixeran els primers autobusos.

53

L'any **1888** el veterinari i cirurgià escocès **JOHN BOYD DUNLOP** inventa de nou el pneumàtic amb càmera d'aire. Ja l'any 1845, el britànic **WILLIAM THOMSON** va patentar la primera roda d'aire.

Al **1893** la Daimler Motoren-Gesellschaft, de **BAD CANNSTATT**, inaugura la primera empresa de taxis del món.

HENRY FORD va construir el seu primer vehicle a motor (quadricicle) l'any **1896**, i va realitzar les primeres proves dinàmiques. El mateix any, Ransom Eli Olds i Alexander Winton van acabar també els seus primers vehicles experimentals.

Al **1897** l'empresa **BENZ DE MANNHEIM**, actual Mercedes Benz, fabrica el cotxe número 1.000 i es converteix en el fabricant més antic i més gran del món.

LOUIS RENAULT construeix el seu primer vehicle el **1898**, i funda una de les empreses més prestigioses i antigues de la indústria de l'automòbil, Renault. El mateix any, després de l'absorció de l'empresa Lutzmann, **OPEL** comença a fabricar automòbils de tota mena. Un any després, a Itàlia es funda la Fabbrica Italiana Automòbils Torino, **FIAT**, que es converteix en poc temps en el fabricant més important del país.

L'any **1903** Henry Ford funda la **FORD MOTOR COMPANY** a Detroit, Estats Units, on s'inicia la primera sèrie amb el model A, i a l'octubre de 1908 comença la producció del Ford T, que adquireix en poc temps gran fama internacional perquè sostenia que amb un treballador assignat a cada lloc, amb una tasca específica per a fer, l'automòbil prendria forma d'una manera més ràpida i estalviaria més hores de treball.

La marca **VOLVO** produeix el seu primer cotxe l'any **1927**; el model P4.

Ford llança el **MUSTANG** a mitjans de l'any **1964**, el qual va ser el model més reeixit des del Ford A. Així mateix Mustang és la tercera saga de Ford més antiga, els models de la qual han sofert nombroses transformacions fins arribar a l'actual sisena generació.

El **1988** el Chrysler New Yorker va ser el primer automòbil americà amb **AIRBAG** com a equipament estàndard.

L'any **1989** va sortir a la venda la primera generació del MX5 de Mazda, que posseeix el rècord Guinness al **DESCAPOTABLE MÉS VENUT DEL MÓN**; a l'abril de 2016 es va fabricar la unitat 1.000.000.

Cada any es fan molts avenços tecnològics en el món de l'automoció. L'objectiu de moltes marques de cotxes és aconseguir un cotxe autònom, capaç de realitzar trajectes per si sols, i algunes companyies ho estan aconseguint. Arribarem nosaltres a veure algun d'aquests cotxes en el futur?

Els 7 pecats capitals

Els pecats capitals són una classificació de vicis i accions que van en contra dels manaments de la Llei de Déu, és a dir, del cristianisme. Inicialment, tenien una funció educativa, ja que es posaven com a exemple del dimoni en els ensenyaments de la moral cristiana. L'adjectiu "capital" ve del substantiu "cap", i és originari del llatí. I... per quin motiu està relacionat amb aquest mot? Doncs perquè aquests vicis venien regits pels desitjos que tenia la gent a les seves ments, és a dir, als seus caps.

Els Pecats Capitals no sempre han estat set. Se sap que el sant africà Cebrià de Cartago va escriure sobre vuit. Entre els ja coneguts (en ordre: luxúria, mandra, gola, ira, enveja, avarícia i vanitat) va afegir-hi l'embriaguesa. Segles més tard s'adjunta l'ebrietat amb la gola, passant a ser la gola sola. Així i tot, quan es van reduir a set, diferents figures del cristianisme i diferents religions ho van modificar, quedant l'orgull per sobre de la supèrbia, i més tard cridant vanaglòria (que ve a ser el mateix). També es van produir canvis d'ordre entre si, ja que els pecats segueixen un ordre específic.

55

QUINS SÓN ACTUALMENT

ELS SET PECATS CAPITALS?

Luxúria

La Luxúria és el pecat ocasionat per l'excés de pensaments i desitjos incontrolables, de caràcter possessiu, i sobretot, de tipus sexual. En l'actualitat es considera luxúria la compulsió sexual o addicció a les relacions sexuals. També entren en aquesta categoria l'adulteri i la violació, aquesta última penada per la llei. La seva virtut o contrapart vista per l'església catòlica seria la castedat (moderació en els actes i pensaments sexuals). El seu dimoni és Asmodeu, el qual temptava la gent amb la luxúria.

Ira

La Ira és còlera, crueltat i violència. O sigui, el sentiment incontrolable de l'odi. La seva contra virtut és la paciència, aquesta actitud per superar qualsevol contratemps i dificultat. Amon és el seu dimoni temptador. És conegut per tenir legions, exèrcits i imperis de dimonis molt furiosos. Alguns exemples moderns de la ira són: l'homicidi, l'assalt, la discriminació, el genocidi, etc.

al compàs

Avarícia

L'Avarícia és el desig, excessiu també, d'obtenir béns materials i riqueses, i en molts casos sense importar el com i eliminant els escrúpols. Els enganys o la manipulació de l'autoritat són accions que poden ser inspirades per l'avarícia, el fet de deixar-se subornar, o la mateixa cleptomania. La seva contra virtut és, naturalment, la generositat. El seu dimoni temptador és Mammon el qual té diferents personificacions.

Supèrbia

La Supèrbia o també coneguda com a vanaglòria, orgull i vanitat. És considerat l'original i més seriós dels pecats capitals, i de fet, és la principal font de la qual deriven els altres. Pot definir-se com la creença que tot el que un fa o diu és superior, i que s'és capaç de superar tot el dels altres (prepotència). La seva contra virtut catòlica és l'honestedat, que defineix una persona modesta. El seu dimoni temptador és el mateix Lluçifer, considerat com el dimoni dels dimonis.

Gola

La Gola, que es refereix a la golafreria o el consum excessiu de menjar i beguda. El "menjar per menjar" o el "menjar pels ulls" serien significats. El seu dimoni temptador és Belcebú, o senyor de les mosques, el qual apareixia en la carn dels sacrificis i la deixava en putrefacció i feia que les mosques se la mengessin, donant així una relació pel menjar, i per tant, la gola. El seu antònim segons els catòlics és la templança, que correspon a la moderació en els plaers i l'equilibri en l'ús dels béns creats.

Enveja

L'Enveja. Es caracteritza en les persones que desitgen el mal al proïsme, i se senten bé amb el mal aliè. Segons alguns escrits de diferents personatges religiosos, el càstig per als envejosos era el de tancar els ulls i cosir-los perquè havien rebut plaure en veure altres caure. El seu dimoni temptador és Leviatan, per als hebreus és un monstre marí enviat per Satanàs. La caritat (empatia), la seva contrapart.

Peresa

La Peresa, coneguda com a accídia també, es pot confondre amb la vagància, però no és el mateix en el concepte dels pecats capitals. Aquesta és considerada com la tristesa, la depressió, la desesperació o les mateixes ganes de no fer res d'un mateix. La diligència és la cura, i cura en executar alguna cosa, i seria la contra virtut de la peresa. Belfegor és el dimoni temptador, en aquest cas.

al compàs

TAULA DELS PECATS CAPITALS EL BOSCO.

EL PESSEBRE I CAGANER

Tradicionalment, el pessebre es construeix el 25 de novembre, Sta. Caterina, i es desmunta el 2 de febrer, diada de la Candelera, i serveix per a commemorar el naixement de Crist. Hi poden haver moltes versions del pessebre, però la gran majoria comparteixen les figures principals: el portal de Betlem amb Jesús, sant Josep, la Verge Maria, el bou i la mula, l'àngel, els pastors, els tres Reis d'Orient... i el més típic dels pessebres catalans; el caganer!

Aquest curiós personatge comença a aparèixer als pessebres el segle XVIII i va vestit amb camisa blanca, pantalons foscos i barretina. Actualment però, el caganer s'ha convertit en polítics, esportistes, músics, i tot de persones famoses per donar un toc humorístic. Amb aquesta transformació ha creuat fronteres i ha arribat fins i tot als Estats Units.

TIÓ

El tió, en principi, no era més que el tronc que cremava a la llar de foc i que oferia als de la casa béns tan importants com llum i escalfor. Amb el temps es va fer que cagués llamina-dures per als més petits. Avui en dia només cal cantar-li una cançó i picar-lo amb un bastó perquè cagui tota mena de regals. Se sol fer cagar la nit del 24 de desembre, o el mateix dia de Nadal.

El seu origen es remunta a l'Edat Mitjana, quan es representava l'obra per escenificar el naixement de Jesús i refermar la fe cristiana. Evidentment, l'obra ha anat evolucionant i canviant per adaptar-se a cada època sense perdre el seu èxit.

SANTS INNOCENTS

El 28 de desembre se celebra el dia dels Sants Innocents, diada que vol recordar l'ordre del rei Herodes de matar tots els nadons nascuts al poble de Betlem (tot i que, segons documents històrics, Herodes no va ordenar aquesta matança). Ara però, aquesta diada es redueix a enganxar les llufes, els ninots de paper, a l'esquena d'altres persones i a fer bromes.

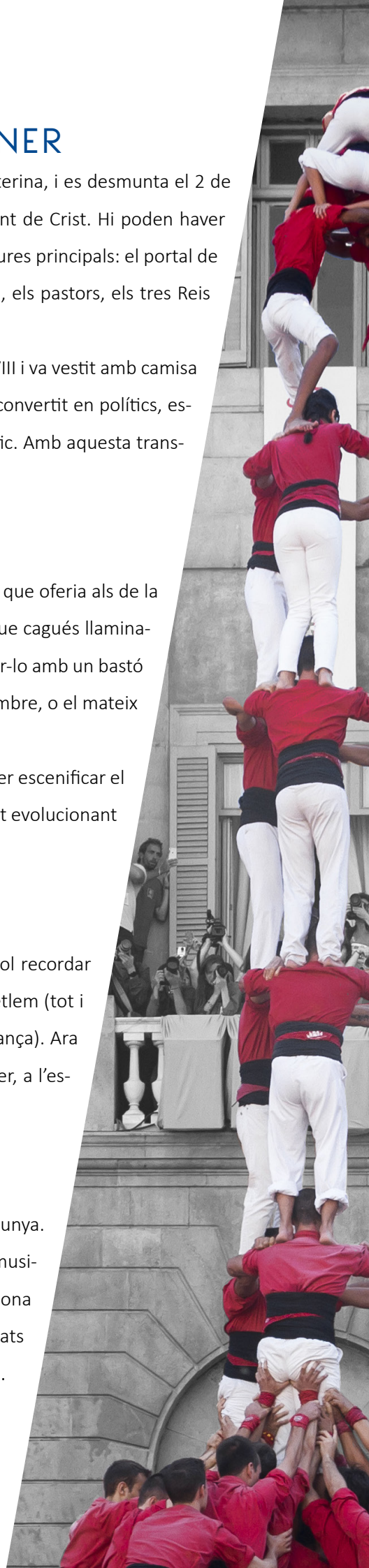
LA SARDANA

La sardana és una dansa popular catalana, i és el ball nacional de Catalunya. Es balla fent una rotllana i sempre va acompanyada per una formació musical anomenada cobla. Normalment, es ballen formant parelles home-dona mirant al centre de la rotllana. Té només dos passos principals, anomenats curts i llargs, i cada successió d'aquests compassos s'anomena tira.

ELS CASTELLERS

Els castellers és una tradició catalana que es celebra des dels se-

al compàs

gle XVIII, i es fa a molts llocs de Catalunya. Són un grup de persones de totes les edats que formen una colla i es dediquen a fer castells humans a les festes populars. El seu lema és força, equilibri, valor i seny. Un castell està format per tres parts: la pinya, que és la base del castell; el tronc, que és la part intermèdia; i el pom de dalt, que són els tres darrers pisos. Les persones més grans i més fortes es col·loquen a baix, i els més petits, a dalt. El nen o nena que puja a dalt de tot s'anomena enxaneta, i el que està just sota seu, acotxador.

Hi ha molts tipus de castells, i cadascun rep el nom segons la seva alçada i amplada. Per exemple, un tres de deu és un castell de deu pisos amb tres persones en cadascun d'ells; i un cinc de vuit és un castell de vuit pisos amb cinc persones en cadascun d'ells.

Carregar el castell és pujar-lo. A mitja alçada sona la música de les gralles, i es considera carregat quan l'enxaneta arriba a dalt de tot i fa un senyal amb la mà, una mena de salutació, anomenat fer l'aleta. A partir d'aquí, els castellers comencen a baixar, i si aconsegueixen desmuntar el castell sense caure, es diu que el castell s'ha descarregat. Si cauen abans de descarregar-lo del tot es diu que ha fet llenya.

EL CORREFOC

El correfoc és un acte celebrat majoritàriament a Catalunya, però també s'ha estès pel País Valencià i les Illes Balears. Té les seves arrels en el Ball de Diables, ja documentat al segle XII, però no va ser fins al segle XX que va prendre la seva forma actual. Des dels anys 70 els correfocs són típics de les cercaviles de les Festes Majors com una manifestació de gent disfressada de drac i de diable que van ballant sota el foc. Els participants dels correfoc van vestits amb robes de cotó velles o teles ignífugues, però als 70 i 80 anaven amb simples sacs de patates amb banyes.

Hi ha dos tipus de correfoc:

- Correfoc amb carro: On tota la pirotècnia està dins d'un sol sac que està, al seu torn, dins d'un carro. L'encarregat de repartir-la entre tots els diables a mida que avança el recorregut és el saquer.
- Correfoc amb saca individual: la pirotècnia està disposada en diferent sacs portats pels integrants de la processó.

ELS CARAMEL·LAIRES

Els caramellaires són grups de persones que per Setmana Santa van per les cases dels pobles cantant cançons de caràcter satíric, i recollint a canvi menjar i diners. El seu origen es remunta al segle XVI a les zones rurals. En un inici, les cançons eren de temàtica religiosa i moltes anaven dedicades a la Mare de Déu del Roser.

Experiments casolans

59

Slime [MOC DE GORIL·LA O MOC DE DOFÍ]

INGREDIENTS

dos recipients de plàstic	150 ml d'aigua
dues cullerades de detergent líquid	cola sintètica o de fuster
colorant alimentari	cullereta per remoure

PROCEDIMENT

1r pas. El primer que has de fer és col·locar en un dels recipient aproximadament dues cullerades de cola sintètica blanca. Seguidament, afegeixes gotetes de colorant alimentari del color que prefereixis. Després, has de remoure bé fins que el color sigui més intens. I aquest és el moment per afegir unes gotes més de colorant alimentari.

2n pas. En l'altre recipient afegim dues cullerades de detergent i una cullerada d'aigua, i removem fins que es barregin els dos components.

3r pas. Ara hem d'ajuntar les dues barreges i remoure sense parar fins que es formi una massa espessa. L'haurem d'anar treballant perquè al principi quedarà enganxosa, però a mesura que l'anem treballant amb paciència, tindrà més resistència i ni un grumoll.

60

Ous ballarins

INGREDIENTS

dos ous, un de cuit (l'hem de tenir entre deu i dotze minuts bullint) i l'altre fresc.

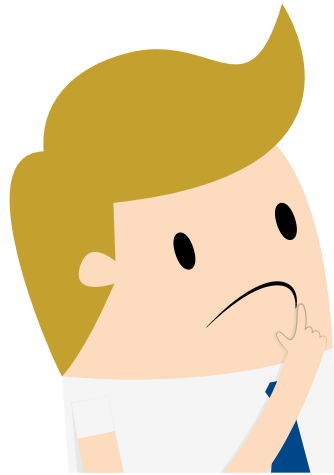
PROCEDIMENT

Primer agafarem l'ou cuit i el fem giravoltar el més ràpid que puguem procurant no trencar-lo. Si el fem girar a una velocitat suficient, l'ou s'aixecarà i començarà a girar sobre la seva pròpia punta.

Després, agafarem el segon ou i intentarem també fer-lo giravoltar. Aquesta vegada, una vegada que giri suficientment ràpid, l'hem d'aturar molt de pressa amb la mà. Si ho fem bé, l'ou començarà a moure's novament per si mateix sense que el toquem gens.

Reflexió en 30 preguntes

Seguidament, teniu trenta preguntes per a fer-vos reflexionar sobre diferents aspectes de la vostra vida. Feu un esforç i intenteu respondre-les totes, ni que sigui mentalment. Veureu com quan hagueu acabat aquest exercici, haureu somrigut més de tres vegades i també esbufegat entre cinc i deu. Que hi hagi sort!

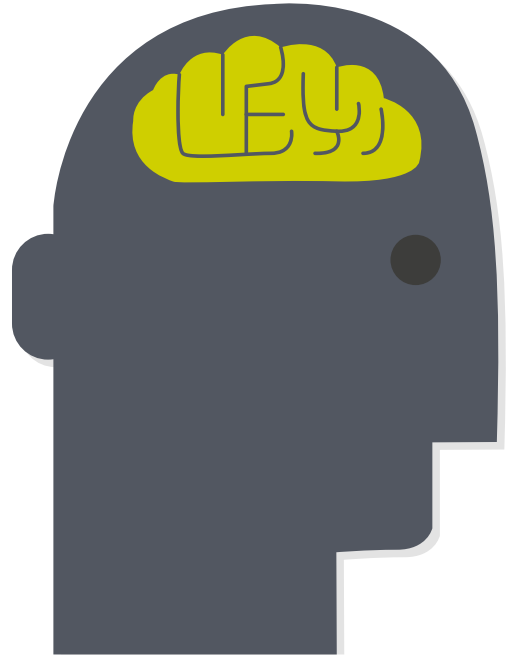

- 1 Què faries i fossis invisible?
- 2 Si et diguessin que pots anar a Mart, però no en pots tornar, hi aniries?
- 3 Si tinguessis una màquina del temps, a quina època t'agradaria anar?
- 4 Alguna vegada t'ha passat que vas pel carrer i algú et saluda, tu el saludes i t'adones que no et saludava a tu? I que no el coneixies, però tot i així, tu saludes?
- 5 Quin súper poder t'agradaria tenir?
- 6 Si només poguessis tenir una afició, quina seria?
- 7 Si poguessis anar a sopar amb un personatge històric, amb qui hi aniries?
- 8 Entre ser la persona més atractiva del món però també la més pobre, o la més rica però més lletja, què escolliries?
- 9 Quina és la bogeria més gran que has comès en la teva vida?
- 10 Quina és la teva paraula preferida?
- 11 Si sabessis que moriràs exactament d'aquí a un any, què canviaries de la teva forma de viure?
- 12 Preferiries viatjar al futur o al passat?

- 13 Quin tipus de personatge famós voldries ser?
- 14 Com et descriuries amb tres adjectius?
- 15 Què és allò que no suportes en els altres?
- 16 Si escrivissis tot el que t'ha passat fins ara en un llibre, creus que la gent el voldria llegir?
- 17 Quin és el teu refrany preferit?
- 18 On són les teves vacances ideals?
- 19 Quina era la teva sèrie de dibuixos animats preferida?
- 20 Si poguessis comprar una sola cosa, la que sigui, què compraries?
- 21 Quines tres qualitats aprecies més en una persona?
- 22 Si poguessis aprendre a fer alguna cosa nova, què escolliries?
- 23 Quin és l'últim llibre que t'has llegit?
- 24 Si poguessis ser un animal, quin series?
- 25 Quin és el millor record de la teva infantesa?
- 26 Quin és el teu eslògan?
- 27 En quin lloc del món t'agradaria viure?
- 28 Viatjar per tot el món sense poder tornar al teu país, o no sortir-ne mai?
- 29 Quin és el nom del primer amic que vas tenir?
- 30 Quina ha estat l'última mentida que has dit?

Frases cèlebres

[ESPAI PER A LA REFLEXIÓ]

"DUES COSES SÓN INFINITES:
L'ESTUPIDESA HUMANA I L'UNIVERS,
I NO ESTIC SEGUR DEL SEGON".

"NO PENSO MAI
EN EL FUTUR.
ARRIBA MASSA
AVIAT"

"L'IMPORTANT ÉS
NO DEIXAR DE FER-SE
PREGUNTES".

"SI BUSQUES RESULTATS
DIFERENTS, NO FACIS
SEMPRE EL MATEIX"

Albert
Einstein

"BOGERIA ÉS FER LA
MATEIXA COSA UNA
I ALTRA VEGADA
ESPERANT OBTENIR
DIFERENTS RESULTATS"

"HI HA UNA FORÇA MOTRIU
MÉS PODEROSA QUE EL VAPOR,
L'ELECTRICITAT I L'ENERGIA
ATÒMICA: LA VOLUNTAT"

"ELS QUE DIUEN QUE
ÉS IMPOSSIBLE...
NO HAURIEN DE MOLESTAR
ALS QUI HO ESTAN FENT"

Ernest
Hemingway

"ES NECESSITEN DOS ANYS
PER APRENDRE A PARLAR,
I SEIXANTA PER APRENDRE A CALLAR"

"MAI DISCUTEIXIS AMB UN ESTÚPID,
ET FARÀ BAIXAR AL SEU NIVELL, I ET
GUANYARÀ PER EXPERIÈNCIA"

"TOTHOM ÉS
COM LA LLUNA,
TÉ UN COSTAT FOSC
QUE NO ENSENYA
A NINGÚ"

Marc
Twain

"ÉS MÉS FÀCIL
ENGANYAR LA GENT
QUE CONVÈNCER-LOS
QUE HAN ESTAT
ENGANYATS"

"UN HOME AMB UNA
IDEA NOVA ÉS UN
BOIG FINS QUE LA IDEA
TRIOMFA"

Steve
Jobs

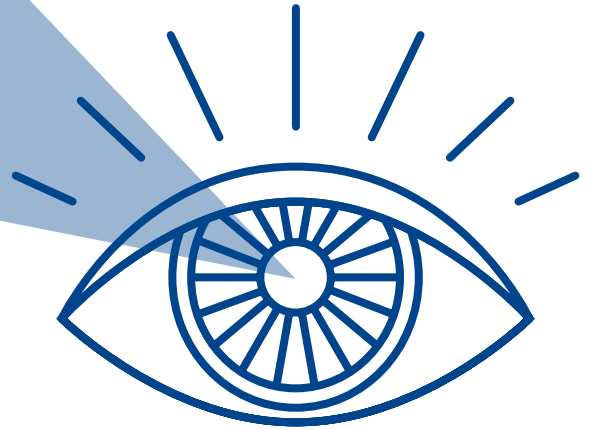
"SI TU NO TREBALLES PELS TEUS SOMNIS,
ALGÚ ET CONTRACTARÀ PERQUÈ TREBALLIS
PELS SEUS"

"VAIG ODIAR CADA MINUT
D'ENTRENAMENT, PERÒ NO
PARAVA DE REPETIR-ME: NO
RENUNCIÏS, PATEIX ARA I VIU
LA RESTA DE LA TEVA VIDA
COM UN CAMPIÓ "

Muhammad
Ali

"UN HOME QUE VEU
EL MÓN ALS 50 IGUAL
QUE ALS 20 HA PERDUT
30 ANYS DE VIDA "

Il·lusions òptiques

65

Una il·lusió visual consisteix a veure una cosa que no és el que sembla ser. En una primera mirada tot sembla normal, però si ho tornem a mirar amb més atenció, podem trobar coses sorprenents. En una il·lusió visual el sentit de la vista queda afectat, i aleshores és quan percebem la realitat de manera errònia.

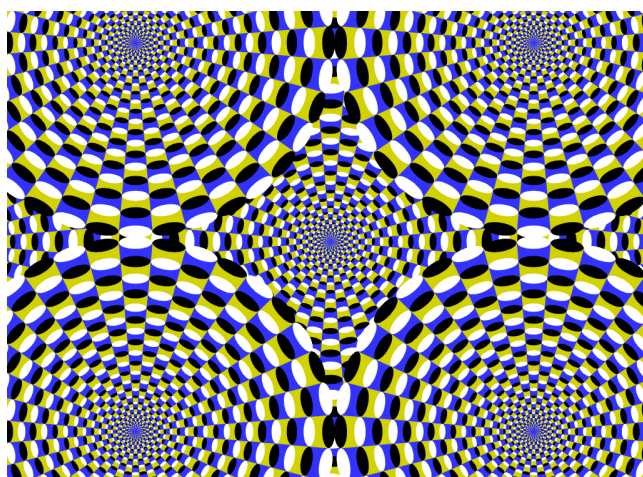
Hi ha tres tipus d'il·lusions visuals:

La **FÍSICA** o **ÒPTICA**: És aquella que s'explica per distorsions que ocorren fora de l'ull.

La **FISIOOLÒGICA**: És aquella que inclou limitacions funcionals de l'ull i del cervell, i està associada als efectes d'una estimulació visual excessiva com pot ser la lluentor, el color, el moviment, el parpelleig, etc.

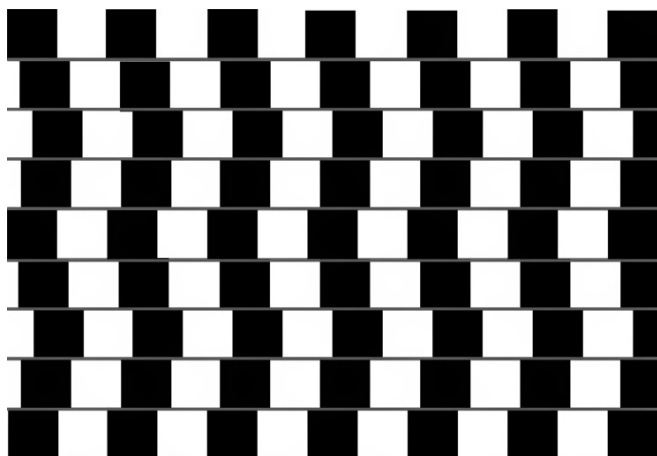
La **COGNITIVA**: És aquella en què el cervell fa una interpretació errònia. S'explica a partir de les interpretacions que realitza la ment de com és el món en què vivim: en l'aprenentatge i el coneixement. Algunes d'aquestes il·lusions consisteixen en errors de percepció de la grandària, la longitud, la curvatura, els angles o qualsevol altra propietat geomètrica. Dintre d'aquest tipus tindríem les il·lusions fictícies o al·lucinacions.

En aquesta primera imatge podem veure dues coses, segons allà on fixem la nostra atenció. Si observem la part blanca, observem una copa. Si observem la part negra, veiem dues cares.

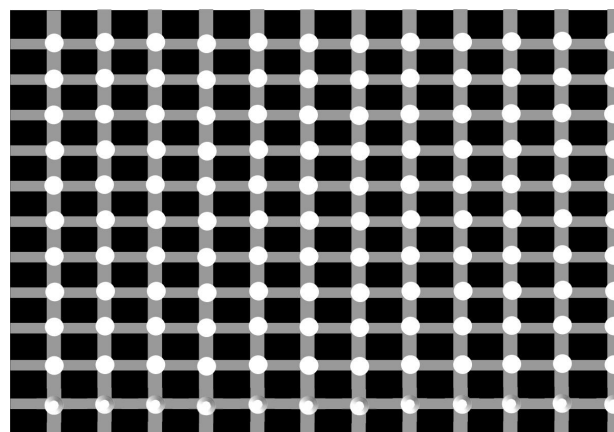
En aquesta segona imatge, segons on mirem, sembla que les figures es vagin movent o bé que es mantinguin totalment estàtiques.

66

En la tercera imatge, sembla que les rectes siguin diagonals. Malgrat aquesta sensació, si ho comprovem amb un regle, podem comprovar que són rectes paral·leles.

En aquesta darrera imatge, la quadrícula és lluminosa i, aparentment, els punts negres apareixen i desapareixen en les interseccions. L'explicació podria ser que els estímuls tenen camins neuronals individuals per als primers estadis del procés visual. Així doncs, l'estimulació repetida de només alguns d'aquests camins confon el mecanisme visual

Curiositats!

La **CURSA MÉS LLARGA DEL MÓN** té 4989 Km, ni més ni menys que la distància de Nova York a San Francisco. Un llarg camí, però bastant suportable pel variat paisatge que es gaudeix pel camí.

EL **PARTIT DE TENNIS MÉS LLARG** es tracta del campionat de Wimbledon (Anglaterra) del 2010 entre John Isner i Nicolas Mahut, que va durar 11 hores i 5 minuts, durant el qual es van jugar 59 jocs, i va resultar guanyador John Isner.

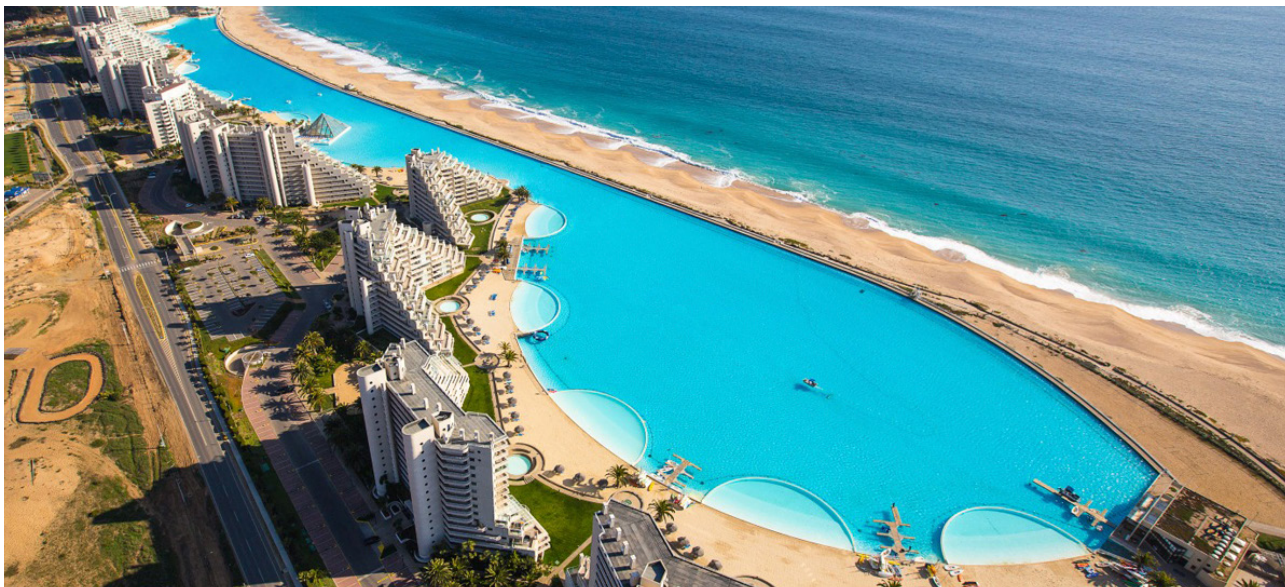
El **SALT MÉS LLARG** el va fer el nord americà Mike Powell el dia 30 d'agost del 1991 a Tokio amb una distància de 8,95 metres, que equival a tres vegades i mig un Smart.

El **SALT MÉS ALT** el va fer Javier Sotomayor un atleta cubà, i el va fer a Salamanca el 27 de juliol del 1993. Va saltar una alçada de 2 metres i 45 centímetres.

SABIES QUE la latitud de la piràmide de Guiza és de 29. 9792458 ° N, que es pràcticament el mateix nombre que la velocitat de la llum, que és de 299792458 metres per segon.

L' **ARBRE MÉS VELL DEL MÓN** té 4847 anys i és un exemplar de Pinus longaeva. Es diu Matusalen, en un homenatge al personatge bíblic que va viure fins als 969 anys, i es troba al Bosc Nacional Inyo, al centre de Califòrnia, als Estats Units. La localització exacta de Matusalen es manté en secret per evitar vandalismes o qualsevol tipus de dany que se li pugui fer.

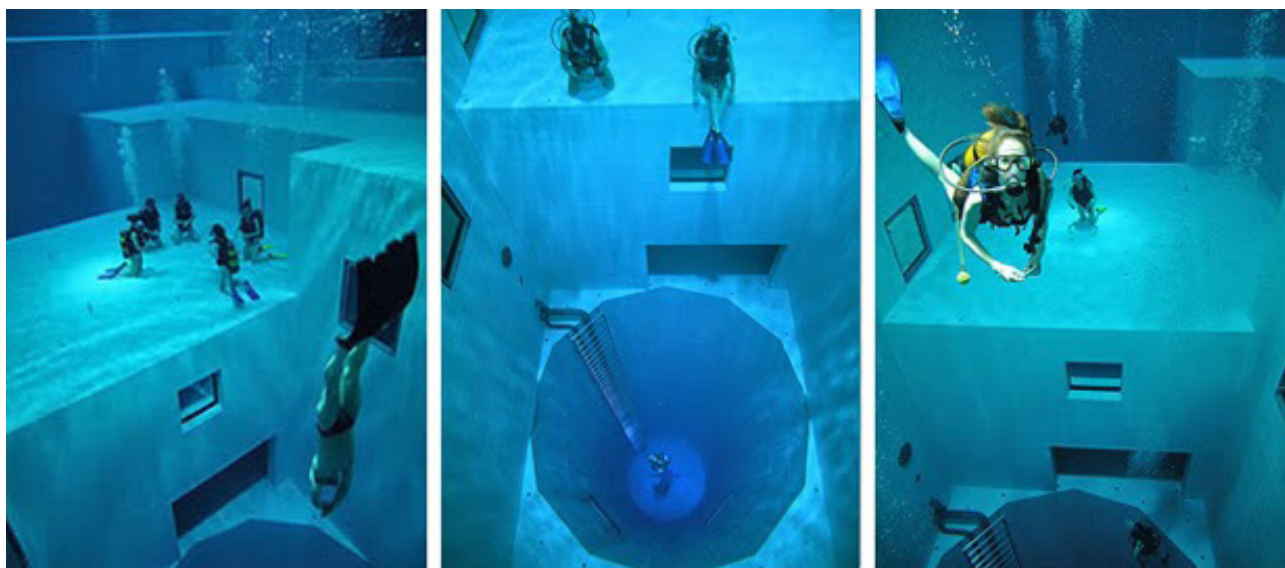

La **PISCINA MÉS GRAN DEL MÓN** mesura exactament 1013 metres de llarg, l'equivalent aproximadament a 10 camps de futbol o a 6.000 piscines convencionals. És com una segona extensió del mar, ocupa un total de 8 hectàrees i es troba a Xile. Està situada al resort turístic San Alfonso del Mar, situat a Algarrobo, una localitat situada a 90 quilòmetres de la capital (Santiago). Omplir-la no és senzill, ja que compta amb més de 250 milions de litres d'aigua. Una quantitat necessària no només per a omplir la seva longitud, sinó també els seus 3 metres de profunditat.

68

La **PISCINA MÉS PROFUNDA DEL MÓN** es tracta de «NEMO 33», una enorme piscina de Brussel·les que té l'honor de ser el complex d'ús esportiu i recreatiu més profund del món. Es divideix en diverses zones amb diferents profunditats, entre les quals es troba el fossat de busseig expert, que és un tub de sis metres de diàmetre i 33 de profunditat que es fa servir per a l'entrenament dels bussejadors. Per això, la piscina, que té una capacitat de 2.500 metres cúbics-2.500.000 de litres-, compta també amb diverses "coves" en les quals poder practicar les tècniques de busseig. Per la seva complicació, les obres de construcció van durar vuit anys, entre el 2000 i 2008.

Racó de les endevinalles

És petit, petit; no té cap moneda
i diu que és ric, ric.

EL GRILL

Sóc l'enemic del pastor
i li robo el bo i millor.

EL LLOP

No tinc potes i em bellugo; respiro
i no tinc pulmons; em passo la vida
fent voltes amb un vestit de colors.

EL PEX

Endevina endevinalla: quin
ocell dorm a la palla?

LA GALINA

Tinc cap, però no tinc peus,
i fuges així que em veus.

LA SERP

Més de cent per un camí,
no fan pols ni remolí.

LES FORMIGUES

No té cames i camina;
va amb càrrega dia i nit;
no és cap bou i porta
banyes; no és ovella ni
és cabrit.

EL CARGOL

69

Va pel cel, té ales, i no és
ocell.

LA VÍDUA

Tinc cavalls, però no se'm
veuen; corro molt i corro
poc. Però, si no em doneu
beguda, no arribo enlloc.

EL COTCHE

Quin és l'animal més
tibat que duu una
serra al cap?

EL GALL

Té potes i no es mou; aguanta
per molt pes que tingui; cada
dia la fem servir, però no ens
l'emportem a dormir.

LA TAULA

Petita com una rata, i com un
lleó guarda la casa.

LA CLAU

Va i ve, i no es mou d'on és.

LA PORTA

Sóc alta com un gegant, i em
passo el dia fumant.

LA XEMENIA

Em fan a terra i serveixo
al mar; quan sóc a l'aigua,
com en sé de nedar!

EL VAIXEL

Aquell que amb mi puja, baixa
amb mi després, ja que no sóc
feta per a res més.

LA ESCALA

Dolça, groguenca i verdosa, a tothom faig bon profit. Vols saber qui sóc? Espera, que em sembla que ja t'ho he dit.

LA PERA

Una capseta blanca que s'obre i no es tanca.

NO, I

Una cama i un barret que s'aguanta dret.

EL BOLET

Sense dir res a ningú, el meu nom és d'espant; tant si sóc verd com madur, tinc un gustet molt picant.

L'ALL

Una cosa blanca, blanca, que s'agafa i no s'aguanta i no s'aguanta.

LA NEU

Tinc la panxa buida, me la lliguen amb cordes; i em poso a cantar si algú me les toca.

LA GUITARRA

Xic i petit; sóc el rei del partir.

EL XIULET

Passo la vida fent voltes caminant a poc a poc; però per més que camino, sempre estic al mateix lloc.

EL RELOTGE

No sóc escarabat ni grill; quasi sempre tinc deu fills; i, cosa estranya, tots són grills.

LA TARONJA

Sembla or, plata no és; qui no ho endevini, ben ximple serà.

EL PLÀTAN

Què és allò que espanta tant que en fuig tothom a l'instant?

LA PLUJA

Tinc a la boca una dentadura; si les dents se'm belluguen, em poso a cantar.

EL PIANO

Petita o gran, sóc rodona; sóc de pell i sóc de goma; sóc de carn i sóc de roba; i dono bon gust a l'olla.

LA PILOTA

Jo acompanyo el pobre; amb el ric mai no sóc; sóc enmig d'una capsula i al darrera d'un xop.

LA LETRA P

És dur i no és roca; és rodó i no és pilota; té dit i no té mà. Què serà?

L'ANELL

Tinc peus sense ser persona; tampoc no sóc cap animal; de dia sempre reposo i de nit faig mon treball.

EL LLIT

Té pell com les persones i és bona per a menjar; surt quan comença el fred i en reparteixen tot l'any.

LA CASTANYA

Sóc tota morenora, dolça com les confitures, i em veuràs moltes vegades pel nas de les criatures.

LA XOCOLATA

70

Una vella amb una dent
que fa córrer tota la
gent.

LA CAMPANA

Plana com la mà; blanca com la
neu; parla sense boca, i camina
sense peus.

LA CARTA

Un cistelló d'avellanes; de
dia s'arreglen i de nit
s'escampen.

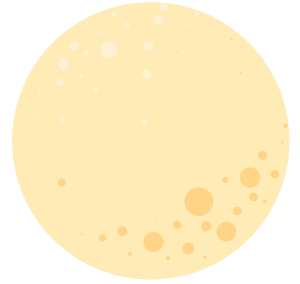
LES ESTRELLES

Sóc allò que tothom pren i
ningú no s'emporta.

TOS

Vaig sempre de viatge, sen-
se maleta ni bastó; a vega-
des sembla un formatge, i
d'altres una tallada de meló.

LA LUNA

Cinc foradets per a cinc ami-
guets; surten a passejar quan
comença a glaçar.

ELS GUANTS

Té braços, coll i punys; i no té
mans, cap ni ulls. (la camisa)

LA CAMISA

Som dues germanes; fem
igual treball; i som les esposes
del senyor raspall.

LES SABATES

Volo sense ales; et toco i no
em veus; parlo sense boca, i
camino sense peus.

EL VENT

L'arbre el fruit ha de donar;
la premsa ha de premsar; te
l'has de menjar amb el pa, i el
vestit et pot tacar

NO,

Tu en portes, te'ls toques i
te'ls saps arreglar, però encara
que no vulguis, no els podràs
comptar.

ELS CABELLS

Tant serveixo per a menjar,
com serveixo per a tocar, com
per a cridar el vigilant, com
per aplaudir un cantant.

LA MÀ

Els meus alumnes no saben que...

L'EQUIP DE REDACCIÓ US PROPOSA UN REPTE:

CADA UNA D'AQUESTES ANÈCDOTES CORRESPON A UN MEMBRE DEL
CLAUSTRE DE PROFESSORS DE LA NOSTRA ESCOLA. SEREU CAPAÇOS
D'ENDEVINAR DE QUIN PROFESSOR ES TRACTA?

AQUÍ TENIU LES OPCIONS:

MONTSE GARCÍA, CONXI MIGUEL, MONTSE FONOLL, ESTHER ROYES,

MONTSE BERLANGA, JAUME FRANQUESA, CARME GONZÁLEZ I SÍLVIA LANCHARRO.

Una vegada quan era petita, devia tenir uns 12 o 13 anys, estava a casa meva berenant mentre mirava la tele, quan vaig rebre una trucada una mica estranya d'una amiga meva. Em va explicar que estava al Parc del Laberint, a Horta, i que s'havia perdut jugant a entrar i sortir del laberint. Primer jo no entenia què m'estava explicant: parc? laberint? Horta? i... sola? Vaig haver de fer un esforç per a posar-me en situació. Vaig acabar d'empassar el tros de pa amb xocolata que encara duia a les mans i em vaig fer càrrec de la situació. Li vaig preguntar des d'on em trucava, i ella em va dir que a dins del Parc hi havia una cabina telefònica (ara ja no n'hi ha enlloc) i que estava allà dins. Em vaig espantar molt; com m'ho faria per anar a ajudar-la? Era evident que no podia pas deixar-la allà tota sola. I vaig començar a traçar el meu pla. Li vaig explicar que agafaria la targeta de metro i que l'aniria a buscar, però que s'hauria d'esperar una estoneta perquè jo vivia molt lluny d'aquella zona. Primer, ella no deia res i jo vaig suposar que el meu oferiment l'estava alleugerint. Seguidament, li vaig dir que sortís de la cabina i que s'esperés just al davant, que així quan jo arribés la veuria de seguit i marxaríem les dues juntes. Aleshores, quan a mi em va semblar que ja li havia explicat amb pèls i senyals el meu pla... vaig sentir un soroll estrany, inconfusible... una riallada impressionant! Com podia ser? No estava tan espantada feia una moment? Potser seria la histèria? Quan va aconseguir parar de riure em va dir: "Nena... sóc a casa meva fent-ne una broma. No saps que avui és el dia dels Sants Innocents?" Tenia raó! Havia caigut en el parany i, el pitjor de tot... havia passat una mala estona pensant en com de malament s'ho devia estar passant tota sola dins d'una cabina! No ho vaig explicar a ningú, i els primers dies que ens trobàvem a l'escola... de tant en tant li feia unes mirades tan fulminants que ella no podia aguantar-se el riure!

2

Els meus alumnes no saben que fa uns quants anys, vam anar un grupet de tres parelles a passar un cap de setmana al Pallars Sobirà amb la idea de fer esports d'aventura. Des del primer moment, tots teníem molt clar que volíem provar de fer "ponting" perquè tothom ens havia dit que era una experiència increïble i no volíem deixar passar l'oportunitat de viure-la. Vam practicar alguns esports com el caiaç, i el barranquisme i va ser sensacional. El diumenge era el gran dia. Tots sis estàvem preparats per a saltar i... a vall! La nostra gran sorpresa va ser que els tres nois es van fer enrere i les tres noies vam saltar amb totes les nostres forces disposades a gaudir d'aquella gran oportunitat. Ells s'ho van perdre: us ho recomano!

Sóc una persona molt puntual sempre en tot. No m'agrada gens arribar tard enlloc, ni que em facin esperar a mi, és clar. Sempre sóc la primera en arribar als llocs quan quedem amb els amics, i com que no m'agrada anar amb presses, surto de casa molt abans del que tocaria. Quan vaig a treballar, em passa el mateix. Com que vaig en tren, sempre sóc a l'estació tan puntual que he arribat a pujar dos trens abans del que realment em tocava agafar. Això vol dir que sempre em trobareu a la sala de professors més de trenta minuts abans de començar les classes, i cada dia penso: "No pot ser, demà... agafaré el tren de després, i així no em passarà més". Però, pel que us he explicat, ja podeu suposar que només ho penso, perquè continuo fent cada dia exactament el mateix.

3

Un any, ja fa molt temps, vam anar a esquiar a la Molina amb els alumnes de 1r i de 2n d'ESO. Jo no era massa experta, però vaig decidir que tenia prou experiència per baixar per la Pista Llarga. El primer tram va ser molt tranquil; anava lliscant damunt la neu sense agafar massa velocitat, feia un solet que convidava a gaudir del dia, em trobava segura damunt dels esquís i a poc a poc vaig anar agafant confiança.

4

De sobte, un dels meus esquís va tocar una placa de gel, l'altre va començar a fer moviments descontrolats i em vaig trobar al terra en menys de 30 segons. Vaig començar a lliscar de cul per la pista i no podia parar de cap de les maneres. No veia res i em començava a espantar fins que... patapam! Em vaig quedar literalment enganxada en un arbre. La patacada va ser espectacular, i algun dels alumnes es va fer un tip de riure en veure el meu increïble primer descens, però el que no va saber ningú és que aquella nit em va sortir un morat espectacular al cul que fins passat gairebé un mes no va desaparèixer del tot.

Els meus alumnes no saben que anant en metro, en hora punta, gairebé caic a terra. Tothom ajudant-me i preguntant-me si m'havia marejat, si em trobava bé, si em calia alguna cosa... Jo donava les gràcies tot dient que ja em trobava millor; si haguessin sabut que m'havia adormit...

5

Els meus alumnes no saben que fa uns anys, quan el president del Barça era el Joan Laporta, vaig estar a la Llotja del Camp Nou. Sí, sí, a la Llotja...

Ja fa anys que el Barça fa un sorteig entre els socis majors d'edat perquè a cada partit n'hi vagin 10. Quan em va tocar a mi, només donaven una invitació per persona, és a dir que hi vaig haver d'anar sola. Això sí, s'havia d'anar ben vestit: res de texans ni bambes. Abans del partit, tots els socis convidats ens vam fer una foto amb el President del Barça.

6

Hi vaig anar un dia que jugava el Barça amb l'Athletic Club. El Barça va guanyar. Però això no va ser el millor. El millor va ser veure passejant pel teu costat a la sala annexa a la Llotja llegendes del futbol com Johan Cruyff o Hristo Stoichkov... i un dels millors pilots de motos, el Jorge Lorenzo. Ah! I per tot arreu, menjar a dojo: abans del partit, a la mitja part i evidentment al final, no fos cas que algú s'hagués quedat amb gana.

Sabeu una cosa? Anar a la Llotja va estar bé, però què voleu que us digui, m'agrada més veure els partits al meu seient, envoltada de gent que conec i sense tant "glamour". Això sí, sempre que hi vaig, intento passar desapercebuda per si em trobo amb algun alumne de l'escola; no seria pas la primera vegada que en tinc algun ben a prop i no s'adona que sóc jo!

Sempre que fem una sortida amb els alumnes insisteixo que no s'oblidin res enlloc i que revisin tot allò que porten. A vegades reconec que em faig pesada perquè els ho repeteixo més del que caldria. I el motiu és el que ells desconeixen. Fa uns anys, a final de curs, anàvem a passar el dia a Portaventura de 1r fins a 3r d'ESO. Doncs bé; un any, em vaig oblidar la motxilla als "tronquitos", i l'any següent me la vaig oblidar a l'autocar quan vam arribar aquí a l'escola. Afortunadament, les dues vegades la vaig recuperar passats uns dies i no vaig perdre res. O sigui, la meua autoritat moral quant a no oblidar-se coses és diguem més aviat escassa.

Els meus alumnes no saben que quan anava a l'escola, ja fa uns quants anys, jo era molt bona alumna, però una miqueta xerraire. A 1r d'EGB (és a dir, l'actual Primària), una professora estava tan cansada de sentir-me xerrar hora rere hora que, desesperada, em va girar de cap per avall, em va agafar pels peus i em va posar de cap dins de la paperera (que estava buida, no us penseu). Avui en dia, segur que algú diria que és una experiència traumàtica, però la veritat és vaig riure molt i encara ara recordo la "hermana" Lucía (era una monja) amb molt humor i estimació

8

1. SILVIA LANCHARRO / 2. MONTSE FONOLL / 3. MONTSE GARCIA / 4. CARMEN GONZÁLEZ
5. JAUME FRANQUESA / 6. MONTSE BERLANGA / 7. CONXI MIGUEL / 8. ESTHER ROYES

Recommendations

76

COMPARATIVA ENTRE
LLIBRE-PEL·LÍCULA DE:

Els nens salvatges

ELS NENS SALVATGES ÉS UNA PEL·LÍCULA CATALANA ESTRENADA L'ANY 2012 DE LA QUAL TAMBÉ SE'N VA FER UN LLIBRE ESCRIT PER VIRGINIA YAGÜE, AL MATEIX ANY. EL LLIBRE I LA PEL·LÍCULA TENEN DIFERENTS ASPECTES, SITUACIONS, I UN FINAL NOTABLEMENT DIFERENT.

CONTÉ SPOILER

La pel·lícula/llibre tracte sobre l'Àlex, el Gabi, i l'Oký (Laura) que són companys d'institut, però no es coneixen de res ja que cadascú d'ells pertany a una classe social diferent.

Aquests són els protagonistes de la història:

El primer, l'Àlex; protagonista principal, és un noi rebel i problemàtic al qual mai ningú no li ha donat res, i com no, s'ho ha hagut de buscar sol. Té un gran talent per a dibuixar, cosa que el fa dedicar a pintar grafitis, i així es refugia en el seu món, lluny de la problemàtica familiar. Tots els seus obstacles comencen quan el negoci familiar, un bar nefastament regentat comença a generar més despeses que no pas beneficis. Això fa que els seus pares no tinguin els diners per a pagar-li un possible viatge a Amsterdam a partir del qual segurament obtindria una beca escolar per poder dedicar-se a fer murals i grafitis per les parets de la ciutat holandesa.

El segon, el Gabi, és més innocent i vulnerable, però també comparteix una incomprensió emocional amb, en aquest cas, el seu pare, el qual és l'amo del gimnàs on ell fa kick-boxing. Durant la pel·lícula es presenta la preparació del Gabi per a un campionat de kick-boxing, però es frustra per la pressió rebuda per part del seu pare i també per la baixada de notes que obté a l'institut. Al mateix temps, observa, ressentit, com el seu pare comet adulteri amb diverses clientes del gimnàs.

El tercer, la Laura coneguda com Oký. És de família de diners, però el que més li falta és la comprensió dels seus pares durant l'etapa de l'adolescència. Malauradament és víctima d'un brot esquizofrènic sense precedents i mata els seus pares una nit. Aquesta acció és una de les que només es veu a la pel·lícula, però no al llibre.

També hi ha un quart personatge, la Júlia, que és l'orientadora social del centre. A través d'ella, en el llibre es mostren els problemes que poden tenir els adults, ja que ens mostra com la noia

passa per un embaràs, un divorci, i el rebuig d'algunes de les seves decisions per part dels seus companys de feina i alumnes del centre. Tot i que és conscient que la seva situació no és fàcil, segueix endavant amb la idea d'ajudar l'Àlex i la seva situació familiar i social. És l'única que veu sortida a un noi de qui tothom pensa que no té futur. Ens mostra una altra visió l'educació.

A la pel·lícula també es mostren els diferents somnis que tenen els personatges. L'Àlex vol aconseguir una beca per anar a Amsterdam i fer un curs de murals i grafitis amb altres estudiants europeus. L'Okky vol seguir ballant flamenc i sentir-se compresa pels seus pares. El Gabi té intenció de deixar de fer kick-boxing a causa de la pressió del seu pare ja que l'importa més la seva relació amb ell que el seu futur esportiu. La Júlia vol ser acceptada pels seus nous companys de feina. També vol que se li reconegui el seu treball com a orientadora, i incentivar l'ajut als nens problemàtics com l'Àlex, des del centre on treballa.

Per altra banda, a tots ells se'ls afegeixen obstacles que dificulten l'assoliment de les seves fites. Per exemple, l'Àlex és expulsat per agredir un professor enmig de classe i com a conseqüència directa s'anul·la el procés de beca. També agredeix el seu pare i roba els diners del bar familiar per a poder pagar-se el viatge cap a Amsterdam. En realitat, al final els utilitza per sortir de festa amb l'Okky i el Gabi. Això el distància encara més dels seus pares. La Júlia passa un embaràs, però sense l'ajut del seu marit, ja que es separen per adulteri d'ell. L'Okky cala foc a casa seva i els seus pares acaben morts calcinats.

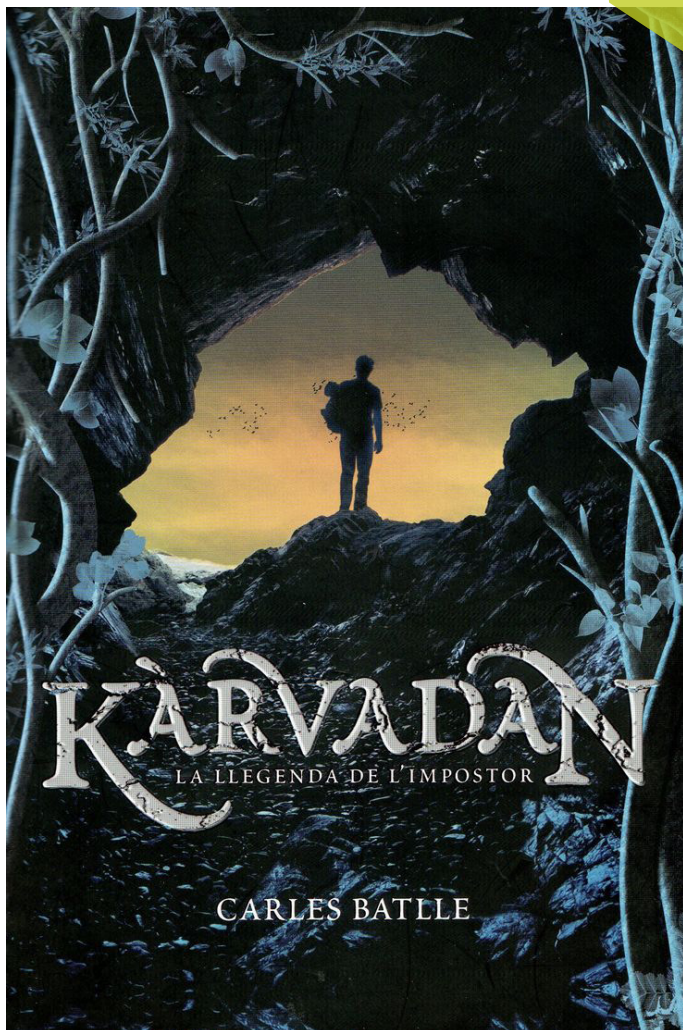
Personalment, crec que la pel·lícula és millor, tot i que el llibre no es queda pas massa endarrerit ja que presenta i profunditza més en altres personatges, com és el cas de la Júlia. Consta de 10 capítols els quals estan narrats per l'Àlex o la Júlia. O sigui, 5 capítols per l'Àlex (1,3,5,7,9) i els altres 5 per la Júlia (2,4,6,8,10)

El final no és tràgic ni molt menys, i és molt diferent en el llibre que en la pel·lícula. En ell es s'explica com l'Àlex per fi reuneix els diners necessaris per a pagar-se el viatge cap a Amsterdam, gràcies a la seva constància en buscar i fer treballs com a pintor. Després de tots els aldarulls que fa a l'institut, i la seva recent expulsió, la Júlia convenç a la junta directiva, i a la Rosa (mare de l'Àlex), del talent que té el noi. Aquest emocionant final no és com el de la pel·lícula, on després de l'assassinat comès per l'Okky, cada personatge es desprèn del somni que tenia en ment, i segueix la seva vida anterior. L'Àlex no va a Amsterdam, el Gabi viu amargat i la Júlia segueix com a orientadora.

78

Kàrvadan

RECOMANA ÈRIC PUYELO

KÀRVADAN ÉS UNA TRILOGIA
DE LLIBRES FANTÀSTICS AMBIENTATS
A L'ALTA GARROTXA.

En Pol Bársac és un noi de vint-i-un anys que viu a Banyoles. El seu amic Jan i ell formen part d'un grup anarquista radical, i són perseguits per la policia fins a una cova. En creuar-la es troben en un món aparentment idèntic al seu, però ben aviat descobriran que no és així.

Es trobaran amb animals monstruosos, guerrers poderosos i ciutats enfrontades. En aquest món anomenat Carr-mor, les dones moren just després de parir per culpa d'una maledicció. En Pol descobrirà que ell és el Kàrvadan, un heroi llegendari que, segons la profecia, l'erradicarà.

La Lia, la cúnari (princesa) de la ciutat de Mun-bur, està a punt de casar-se amb el seu promès i prega perquè quan hagi de tenir descendència la maledicció ja no existeixi.

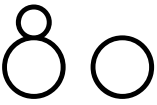
Els dos joves es trobaran immersos en una gran aventura on, amb l'ajuda de companys i d'amics, en Pol anirà adquirint els poders del Kàrvadan. Al llarg de la trama es descobrirà quina relació té ell amb Carr-mor.

El seu autor, Carles Batlle va néixer a Barcelona el 1963. És dramaturg i novel·lista, i entre les seves obres destaquen: Temptació, estrenada l'any 2004; Suite, del 1999 i premi de la Societat General d'Autors d'Espanya; Trànsit, del 2007; i Zoom, guanyadora del Premi 14 d'abril de 2009, entre moltes altres.

Actualment és director de la revista teatral Pausa i professor de literatura dramàtica a l'Institut de Teatre de Barcelona i a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Escoltar música per estudiar

RECOMANA ÀLEX MOYA

Quan hem d'estudiar o fer deures, ja sigui per culpa dels veïns, per la tele del menjador o per altres coses, sovint ens costa centrar-nos.

A mi em costa molt concentrar-me mentre estudio o faig deures, i per tant a vegades em poso música. Hi ha diferents tipus de música per estudiar: música ambiental, música clàssica o música instrumental. Aquesta darrera és la que em va millor, perquè generalment és molt suau i m'ajuda a centrar-me en allò que estic fent.

He de reconèixer, però, que quan realment he d'estudiar amb concentració màxima, aleshores el millor és aïllar-me de tot i de tothom, buscar un lloc ben silenciós i dedicar-me en cos i ànima a allò que he de fer.

Museu Inacabat d'Art Urbà

M.I.A.U.
museo inacabado de arte urbano

El MIAU és un Museu Inacabat d'Art Urbà que es troba a Fanzara, un municipi de la província de Castelló. És un projecte en constant canvi i creixement, a cada casa hi ha un dibuix diferent situat a les parets. Les pintures són abstractes, tot i que totes són del mateix estil; l'art urbà.

Aquest projecte atrau molts turistes, això és bo perquè el poble ja no està tan solitari com abans, de manera que ha millora't l'economia i així, la vida de la gent que hi viu.

D'una banda ha millorat l'economia perquè els turistes que venen al poble compren en els bars, botigues etc. Els diners que es gasten els visitants van a parar a l'Ajuntament, i gràcies a aquest diners es poden millorar les infraestructures i seguir invertint en el projecte.

D'altra banda, sovint la gran quantitat de visitants que arriben al poble fa que hi hagi menys mobilitat pels veïns del poble. Es perd una mica l'encant característic del poble: el silenci, la quietud, etc. Però és evident que en general suposa una gran millora per a tots i també és un motiu d'orgull per als habitants d'aquest poblet.

En aquest poble s'hi poden fer moltes més coses a part de gaudir de les il·lustracions dels artistes, com per exemple anar al riu, a la piscina, al poliesportiu i fins i tot a veure una pel·lícula. És realment un bon lloc per a desconnectar de tot i gaudir de la tranquil·litat i del sol durant uns quants dies.

Futuroscope

FUTUROSOCPE ÉS UN PARC TEMÀTIC ON LES ATRACCIONS ES BASEN EN LA MULTIMÈDIA, LES DARRERES TECNOLOGIES CINEMATOGRAFÍQUES, AUDIOVISUALS I ROBÒTIQUES DEL FUTUR.

RECOMANA DÍDAC PORRÀ

82

L'estiu passat vaig visitar Futuroscope i us recomano que hi aneu. És un parc temàtic de ciències que es troba a França, a la localitat de Poitiers. En aquest parc hi ha diverses atraccions, simuladors i espectacles. L'atracció més forta és un robot que està a set metres d'alçada. Puges i comença a fer voltes com si el robot estigués ballant, tot acompanyat per cançons modernes "remixades" pel famós DJ Martin Solveig. Us recomano que no mengeu massa abans de pujar-hi.

El simulador més espectacular és un que està inspirat en la pel·lícula Arthur i els Minimoys. És una aventura en 4D creada pel francès Luc Besson. Mentre estàs a la cua per accedir al simulador, per cert, una cua de gairebé una hora, vas veient en diferents pantalles com es va realitzar la simulació, un treball extraordinari i costosíssim.

El millor espectacle, sens dubte, és Els Misteris del Cub. Es tracta de dos nois que fan unes acrobàcies impressionants. L'espectacle de la nit també és força bo, és del Cirque du Soleil. La història és sobre una noia que vol viure al cel amb les estrelles.

I si la gana fa acte de presència mentre sou al parc, cap problema. Hi ha una oferta gastronòmica molt àmplia i amb una relació qualitat-preu força correcta.

Benicarló

BENICARLÓ ÉS UN POBLE COSTANER DE LA COMUNITAT VALENCIANA SITUAT A LA COSTA NORD DE LA PROVÍNCIA DE CASTELLÓ

RECOMANA ENRIC PEÑA

Benicarló és un poble costaner de la Comunitat Valenciana situat a la costa nord de la província de Castelló. Té un passeig marítim meravellós que regala vistes impressionants de la platja i els seus voltants. La gastronomia mediterrània és un dels ocis pels quals aquest poble esdevé un centre turístic a tenir en compte.

El Passeig Marítim comença a les drassanes i acaba a Peníscola, una illa on s'alça una antiga fortalesa templera. Hi ha un passeig que envolta els seus carrers plens de palmeres i bancs on la gent s'asseu per admirar les prestigioses vistes que ofereix l'illa.

El castell de Peníscola esta envoltat d'història. Va ser construït pels templers en el 1294. El papa Benet XIII s'hi va establir en el segle XV captivat per la pau que li donava. Abans de l'ocupació dels cristians, també s'hi havien establert els romans i els musulmans.

L'únic mercat de Benicarló és famós per les

les seves carxofes. Al costat, fent cantonada, hi ha la gelateria Costa Dorada on es prepara la millor orxata que he tastat mai. Aquest establiment es va fundar en el 1962. Des de llavors la meua família ha agafat com a costum anar a prendre orxata cada vegada que hi anem.

Per tots els carrers de la zona rural de la ciutat trobem com a element decoratiu uns tarongers molt bonics. Seguint amb la decoració rural per les diferents places, hi ha monuments emblemàtics de tot tipus. Majoritàriament de caràcter marítim.

Al Passeig Marítim hi ha una gran quantitat de restaurants. Tots ells ofereixen especialitats d'arròs, peix i marisc. És el centre gastronòmic de la ciutat, i allà podem trobar des de petits locals molt íntims fins a locals per a celebrar casaments, reunions o qualsevol esdeveniment multitudinari.

Per a molta gent, unes vacances ideals consisteixen en anar a un hotel de cinc estrelles, al costat de la platja o d'un paisatge paradisiàc i amb unes instal·lacions de luxe. Per a uns quants però, no hi ha res millor que anar de càmping, on pots estar tranquil o afegir-te a qualsevol festa familiar, jugar tot el dia a l'aire lliure, caminar per la muntanya o anar a la platja.

No negarem pas allò que és evident, i és que en general els hotels estan molt bé, però la majoria es troben a les ciutats, en llocs força

cèntrics, envoltats dels sorolls típics del trànsit. És fàcil fer el turista i visitar llocs molt interessants com museus, parcs, edificis emblemàtics... però sempre envoltats de persones.

La filosofia dels amants del càmping és diferent: hi ha estones per anar a les grans aglomeracions i fer el turista passejant per la ciutat o per on sigui, però una vegada acabada la jornada de visita, pots tornar a la calma i la tranquil·litat del càmping.

84

En un càmping hi ha diferents tipus d'allotjaments. Pots dur la caravana enganxada al cotxe i quan arribes l'aparques a la parcel·la que has llogat. Allà tens tot allò que s'adeqüi a les teves necessitats, però sempre amb un espai més aviat petit. Generalment, davant de la caravana disposes d'un espai per a col·locar-hi cadires i taules, deixar les bicicletes, estendre la roba... com si fos un petit jardí en miniatura. Realment, en aquest espai és on passaràs més estones gaudint de la tranquil·litat o de la família i dels amics.

També pots acomodar-te en un bungalow, una caseta de fusta amb totes les comoditats necessàries. Sembla un apartament, però més íntim i original. Aquí no cal dur res de casa perquè hi ha de tot. Només has d'arribar i desfer les maletes. Ah! I omplir la nevera, clar.

Finalment, ens queda l'opció més clàssica: la tenda d'acampada. És l'opció per als més joves i aventurers: cuina a l'aire lliure, dormir en matalàs inflable... una experiència única i divertidíssima per a compartir amb una colla d'amics.

Quan prenem la decisió d'anar de càmping, sigui l'opció que sigui, hem d'estar preparats per a viure una aventura a la nostra manera i fer-la cada dia diferent.

Opinié 86

42 quilòmetres plens de solidaritat

OPINA DÍDAC PORRÀ

87

La Zurich Marató de Barcelona ha tingut lloc el 12 de març d'aquest any. En aquesta edició, com en la de l'any passat, la plataforma de finançament col·lectiu solidari elmeugradesorra.org s'uneix a la cursa per donar una dimensió solidària a aquest esdeveniment esportiu.

Es tracta d'oferir als corredors la possibilitat d'escollir una ONG per a la qual recaptar certa quantitat de diners; un repte solidari que l'atleta ha de compartir amb els seus familiars, amics i coneguts. Així doncs, se sent molt més motivat i amb més ganes d'arribar a la meta.

LA UNIÓN DEL
REPTÉ SOLIDARI
AMB EL REPTÉ
ESPORTIU FA
AUGMENTAR LA
SATISFACCIÓ
DEL CORREDOR

Actualment, estem acostumats a relacionar l'esport amb fets poc agradables, com el dopatge, l'evasió d'impostos, els interessos econòmics, etc. i sovint perdem el sentit del món de l'esport basat principalment en l'esforç, el sacrifici i la superació. És justament per això que em sento molt feliç i orgullós de pertànyer a aquesta gran família que relaciona esport i solidaritat.

La unió del repte solidari amb el repte esportiu fa augmentar la satisfacció del corredor d'aquesta marató a Barcelona, i des d'aquí vull agrair tots els participants (corredors, familiars, organitzadors, voluntaris i públic animador) que ho fan possible.

Els beneficis de l'esport

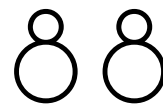
com a activitat extraescolar

OPINA ÀLEX MOYA

Molts de nosaltres passem moltes hores sense moure'ns, fent deures o bé estudiant. És per això que és necessari realitzar activitats extraescolars, per a activar el cos, per a desconnectar de la rutina diària i també per aprendre coses noves i conèixer gent nova.

Portem una vida excessivament sedentària, i aquest és un dels motius pels quals cada vegada els nens pateixen més obesitat infantil. Una manera senzilla de mantenir-se en forma sense entrar en el món de la competició és realitzar algun esport, com pot ser el bàsquet, el futbol, l'handbol, etc. T'ho passes molt bé i a la vegada fas exercici.

PORTEM UNA VIDA
EXCESSIVAMENT
SEDENTÀRIA,
I AQUEST ÉS UN DELS
MOTIUS PELS QUALS
CADA VEGADA
ELS NENS PATEIXEN MÉS
OBESITAT INFANTIL

D'altra banda, fer esport ens serveix moltes vegades d'excusa per a relacionar-nos amb nois i noies d'altres escoles, i així anem ampliant el nostre cercle d'amistats. Aquests esports tenen tots un aspecte en comú, i és que són d'equip, és a dir, no estàs tu sol, sinó que depens dels altres i, al seu torn, els altres depenen de tu. Així doncs, et socialitzes, et mous, et diverteixes i, a més si participeu en lligues d'altres ciutats o pobles, pots aprofitar per a conèixer una mica més el nostre territori. Què més volem?

Es recomana realitzar una activitat d'aquest tipus, ja que la majoria de nosaltres acostumem a fer alguna extraescolar més, com pot ser música, o aprendre un altre idioma (generalment anglès o alemany). D'aquesta manera, durant la setmana compaginem les activitats escolars amb l'esport i, si anem ben organitzats, hi ha temps per a tot i la nostra salut ens ho agraeix.

La importància (o no) de la puntualitat

OPINA PAU PAÚS

89

LA PERSONA QUE
ÉS PUNTUAL
DEMOSTRA
CONSTANTMENT
UN GRAN
RESPECTE PER
AQUELLS QUE
L'ENVOLTEN

Una persona puntual és aquella que arriba a l'hora, i fins i tot una mica abans. Hi ha qui tenim tendència a arribar una estona abans de l'hora acordada per anar més tranquils i no fer esperar ningú.

Un aspecte que va fortament relacionat amb la puntualitat és l'ordre personal entès com a compromís envers qualsevol tasca a realitzar, sigui del tipus que sigui. Una persona que compleix els seus compromisos, organitza els seus recursos i treballa amb eficiència té un enorme sentit de la responsabilitat, es sacrifica quan cal, no es mou mai en el món de la mentida o de les mitges veritats, etc.

La persona que és puntual demostra constantment un gran respecte per aquells que l'envolten i també per ell mateix, ja que s'assegura d'exercir una planificació per a complir els pactes establerts.

Cal començar essent puntual amb els petits compromisos i després traçar-nos objectius més grans fins a arribar a assumir la responsabilitat de metes més difícils. La puntualitat no consisteix només a arribar a temps a les reunions, per exemple, sinó que és també el tractament estricte en el compliment d'objectius diaris que ens vinculen al nostre desenvolupament personal.

La puntualitat és sinònim de responsabilitat envers els altres, però també envers un mateix.

El pes de les xarxes socials

OPINA PAU CARBONARO

El benefici aportat per les xarxes socials és innegable a nivell d'accés a la informació i, per tant, d'incentiu per a la comunicació. Això no obstant, els riscos per als usuaris davant aquesta mateixa accessibilitat és igualment innegable.

Les noves generacions, amb el plus d'obesitat que la manca de mobilitat aporta, no aconsegueixen aixecar-se del seient abduïdes per l'ordinador. D'altres no poden deixar lluny de les mans el mòbil, i així van perdent temps d'interacció real amb el món exterior, o posposant tasques i estudis perquè els és més atractiu aquest món digital.

NO SÓN NI
DESTRUCTIVES NI
NEGATIVES, PERÒ SÍ QUE
SÓN PERILLOSES
PERQUÈ CAL
UTILITZAR-LES AMB CURA
I AMB LA FINALITAT PER
A LA QUAL VAN SER
IDEADES.

Generalment parlem de les noves generacions, del jovent, fins i tots dels infants, però... i els adults? Tot i que no pertanyen a l'era digital per naixement, sí que l'han adoptat a poc a poc i, finalment, també s'han deixat seduir i, per tant, no s'escapen de la forta influència que arriba a esdevenir, massa sovint, necessitat.

90

Així doncs, les xarxes socials són destructives o negatives? No són ni destructives ni negatives, però sí que són perilloses perquè cal utilitza-les amb cura i amb la finalitat per a la qual van ser ideades. Poden ser, evidentment, utilitzades com a entreteniment, però sempre amb la consciència que vivim en un món real i, per tant, necessitem tenir uns coneixements i unes estratègies que ens permetin viure-hi amb tranquil·litat per a aconseguir arribar allà on cadascun de nosaltres ens proposem, i aquest "allà" segur que en cap cas serà la realitat virtual.

Els jocs de taula

En els últims vint anys, els jocs de taula s'han posat de moda. Hi ha jocs de tota mena: familiars, fàcils, complicats, de colla, de recursos, de desenvolupament tecnològic, d'estratègia, d'enfrontament intel·lectual, d'habilitat manual, de memòria visual, de destresa manual, d'atzar, etc.

Hi ha jocs que mai no passen de moda, com l'Oca, el Parxís o el Monopoli. Ara bé, des de fa uns anys han anat apareixent jocs nous que a poc a poc han anat guanyant adeptes, com el Catan o el Carcassone. Aquests jocs tenen opcions per a escollir, i regles força clares que fan que ens hi aficionem ràpidament.

ELS JOCS DE
TAULA SÓN UNA
BONA MANERA DE
DESCONNECTAR
DEL MÓN DIGITAL

91

Una modalitat de joc de taula menys coneguda és el joc de rol. En aquests jocs, els jugadors participen en les aventures que el director, que acostuma a ser uns d'ells, prepara. És a dir, és l'encarregat de narrar una història a mesura que els fets es van desenvolupant i compta amb l'al·licient que pot estar ambientada en qualsevol època. Així doncs, tan aviat podrem participar en una aventura medieval com de ciència ficció.

Un apartat important dins dels jocs de taula fa referència als jocs de daus, com l'Story Cubes. En aquest, per exemple, cal llançar uns daus que tenen unes il·lustracions impreses en les diferents cares. A partir d'una d'aquestes il·lustracions, el jugador s'ha d'inventar una breu història en el menor temps possible. La resta de jugadors en valoren l'originalitat, i així surt el guanyador.

Els jocs de taula són una bona manera de desconnectar del món digital, agilitzen la ment, milloren la concentració i s'enriqueix la imaginació. N'hi ha de molts tipus i per a totes les edats. Qui no recorda haver passat estones inoblidables compartint rialles, respostes certes, inventades i, a vegades, discussions inacabables reunits al voltant d'una taula amb un d'aquests jocs?

La Globalització

OPINA ÈRIC PUYUELO

El contacte entre la població d'arreu del món s'ha vist afavorit per la velocitat i la facilitat amb què actualment circula la informació. Per una banda, aquest fenomen és enriquidor, ja que sempre és interessant conèixer la manera de viure, les tradicions i la gastronomia d'altres cultures. Per altra banda, tenim a l'abast qualsevol producte de l'altra punta de món: menjar tailandès a l'Argentina, cotxes alemanys a Austràlia o consoles japoneses als Estats Units. Tot això és possible gràcies a la globalització.

Però no tot allò que fa referència a la globalització és positiu o beneficiós. Ha afavorit la unificació cultural, és a dir, l'eliminació de diferències entre les cultures, justament allò que ens atorga identitat. L'àmbit del comerç és on aquest fet es fa més evident; pots anar al centre de Londres, de Nova York, de Tòquio o Buenos Aires i trobaràs exactament les mateixes botigues, els mateixos aparadors i, generalment, els mateixos preus. Les tradicions també s'han anat fusionant; el Pare Noel, l'arbre de Nadal, el Halloween, el Sant Valentí, etc. Bona part del món ha adoptat com a pròpies un seguit de celebracions sense ser conscients que, sovint, això fa que oblidem la pròpies.

És innegable que sempre és positiu el contacte i l'intercanvi entre les cultures, però alhora som diferents i, per tant, hem de conservar la nostra identitat perquè justament aquesta combinació és la que ens fa únics.

HA AFAVORIT LA
UNIFICACIÓ CULTURAL,
ÉS A DIR, L'ELIMINACIÓ
DE DIFERÈNCIES ENTRE
LES CULTURES,
JUSTAMENT ALLÒ
QUE ENS ATORGA
IDENTITAT.

92

L'energia renovable

OPINA ÀLEX MOYA

Entenem com a fonts d'energia renovable el conjunt de recursos naturals que sempre es troben a disposició dels humans i que són capaços de transformar en energia útil. Teòricament són inesgotables, ja que majoritàriament provenen del sol. Considerem que es regeneren, o es renoven, de manera més ràpida que les consumim. Alguns exemples són el sol, el vent, les marees i l'energia interna de la Terra.

Aquestes fonts d'energia no contaminen, no s'esgoten, són silencioses, no produeixen residus, entre d'altres avantatges. El clima de Catalunya és ideal per a la seva utilització, ja que estem en una zona assolellada, amb zones ventoses i amb pluges moderades.

És cert que la instal·lació de plaques solars a les nostres llars representa una despesa important, però a la llarga també serà un gran estalvi. Potser també seria la solució per a la gent que no pot pagar els rebuts de la llum i del gas, però aquí caldria que les nostres institucions es possessin al servei dels ciutadans per a ajudar-los econòmicament, sempre amb visió de futur.

Un altre àmbit on aquest tipus d'energia és molt útil és el transport, públic o privat, de mercaderies o de persones. El combustible que es gasta, juntament amb la contaminació i l'elevada despesa econòmica que implica es pot anar alternant amb l'ús d'altres energies, fins que arribi un moment en què només s'utilitzin recursos naturals.

Si aconseguim prendre consciència que cal disminuir l'ús dels recursos no renovables, protegiem el nostre planeta i, per tant, tots ens en beneficiem.

SI ACONSEGUIM
PRENDRE CONSCIÈNCIA
QUE CAL DISMINUIR
L'ÚS DELS RECURSOS
NO RENOVABLES,
PROTEGIREM EL NOSTRE
PLANETA I, PER TANT,
TOTS ENS
EN BENEFICIAREM.

El maltractament animal

OPINA SERGI MÁRQUEZ

Aquest tema, malauradament, no és una novetat, sinó que sempre ha existit. Actualment se'n parla més, se'n fa ressò, hi ha associacions que defensen els drets dels animals, es fan campanyes publicitàries, etc. Però sembla que sempre hi ha qui es creu amb el dret de maltractar un animal pel simple motiu que és seu.

NO OBLIDEM QUE
ELS ANIMALS NO SÓN
OBJECTES QUE
ENS ENDUEM
QUAN VOLEM I DEIXEM
QUAN ENS SEMBLA

94

Aquell que és capaç de descarregar la seva ira i les seves frustracions damunt el seu animal de companyia vol dir que no està en condicions de viure en societat. A vegades hem llegit notícies que parlen d'homes que han torturat els seus animals de companyia i les pobres bestioles estaven lligades, o bé que han abandonat el gos perquè quan el van comprar era petit i ara, en fer-se gran, ocupa massa espai a casa. Molts d'aquests animals moren, i d'altres pateixen moltíssim perquè no poden entendre que el seu amo els pugui causar tan dolor físic i també psicològic.

Cal que ens conscienciem que no tothom és apte per a tenir un animal de companyia, i, per tant, quan estem pensant en comprar o adoptar per exemple un gos, hem de fer un llistat amb tot allò que haurem de fer perquè estigui ben cuidat. Si som capaços de complir-la, endavant. Ara bé, si ja veiem que hi ha algun aspecte que no està ben resolt, millor no llançar-se a aquesta aventura perquè així evitem que un animal surti perjudicat d'una situació que ell no ha buscat. No oblidem que els animals no són objectes que ens enduem quan volem i deixem quan ens sembla; són éssers vius i per tant gaudeixen i pateixen com nosaltres.

Va per tu Ramon!

Ramon Lamiel

El divendres 7 d'abril va ser l'últim dia del profe Ramon a l'escola Mireia. Feia mesos que estava malalt. De fet, ara puc dir que estava més malalt del que ens deia. No volia ni sentir a parlar de deixar de fer allò que més li agradava, ensenyar. Darrerament estava cansat i amb poques energies però necessitava el dia a dia de mestre, el contacte amb els alumnes.

Després de Setmana Santa ja no va tornar a l'escola i el dia de Sant Jordi ens va deixar per sempre més. 61 anys.

Els que comencem a tenir l'experiència de l'edat sabem que amb els anys es mor més gent. Ens agrada creure que un bon dia ens arribarà la jubilació, que estarem bé de salut i que gaudirem de la vida. No ha estat el cas del Ramon. Va entrar a treballar a l'escola el curs 1979/80 i ja s'hi va quedar. 38 anys amb nosaltres. Ni jubilació, ni salut, ni temps.

96

Ens queda el record de la seva honestedat i senzillesa. Les trucades i correus de condol ens evoquen un mestre de caràcter alegre, bromista i estimat pels alumnes que han passat per les seves mans. Un profe que sabia posar límits i normes amb una paciència poc habitual. El record al Ramon ha vingut acompanyat de les paraules gratitud, dedicació, valors i treball.

Els que hem conviscut amb el Ramon ens enduem l'amistat d'una persona amb ganes de viure, sempre de bon humor, amb paciència per aguantar els nostres estirabots i amb ganes d'ajudar.

Un petó de part de tots, allà on siguis.

GABRIEL GUIM

TITULAR DE L'ESCOLA

